

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · primer període · sèrie P · número 17

Ple del Parlament

Sessió 14, dimarts 17 de juliol de 2018

Presidència del M. H. Sr. Roger Torrent i Ramió

TAULA DE CONTINGUT

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions i de la Diputació Permanent (arts. 49.2 i 74.3 del Reglament)	4
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa 300-00018/12	4
Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic 300-00019/12	11
Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil 300-00020/12	18
Interpel·lació al Govern sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre del 2017 300-00021/12	25
Interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019 300-00022/12	33

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 14

La sessió s'obre a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen el vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda i els consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Justícia, de Treball, Afers Socials i Famílies i d'Empresa i Coneixement.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions i de la Diputació Permanent (arts. 49.2 i 74.3 del Reglament).

2. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa (tram. 300-00018/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Substanciació.

3. Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic (tram. 300-00019/12). Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent. Substanciació.

4. Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil (tram. 300-00020/12). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Substanciació.

5. Interpel·lació al Govern sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre del 2017 (tram. 300-00021/12). Inés Arrimadas García, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

6. Interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019 (tram. 300-00022/12). Inés Arrimadas García, del Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

7. Preguntes amb resposta oral (seran substanciades el 18 de juliol, a les 10.00 h).

8. Debat general sobre la prioritització de l'agenda social i la recuperació de la convivència (tram. 255-00001/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació (Text presentat: BOPC 106, 59).

9. Decret llei 3/2018, del 26 de juny, de necessitats financeres del sector públic en pròrroga pressupostària (tram. 203-00003/12). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 118, 71).

10. Proposició de llei de modificació de la llei 14/2017, del 20 de juliol, de la renda garantida de ciutadania (tram. 202-00010/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de tramitació en lectura única i de les esmenes presentades (Text presentat: BOPC 73, 4).

11. Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre els drets civils i polítics (tram. 252-00009/12). President del Parlament. Debat i votació (Text presentat: BOPC 106, 64).

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la transició energètica (tram. 302-00006/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política sanitària (tram. 302-00007/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els serveis d'atenció a la primera infància (tram. 302-00008/12). Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els mitjans de comunicació públics de la Generalitat (tram. 302-00009/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre turisme (tram. 302-00010/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'ocupació d'immobles per a dur-hi a terme activitats il·legals (tram. 302-00011/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

El president

Comencem la sessió. La llista de preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier que tenen tots vostès, i, d'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí, a les deu del matí, tal com apareix al setè punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions i de la Diputació Permanent (arts. 49.2 i 74.3 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions i Diputació Permanent. D'acord amb allò que estableixen els articles 49.2 i 74.3 del Reglament, la composició de les meses de les comissions i de la Mesa de la Diputació Permanent, ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de les meses de les comissions i de la Diputació Permanent està inclosa al dossier del Ple que tenen tots vostès, els prego que se n'eximeixi la lectura. Sí? (*Pausa.*) Per tant, podem donar així per complert allò que estableix el Reglament i, per tant, he informat al Ple de la composició d'aquestes meses. Molt bé.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa

300-00018/12

Doncs passem al segon punt de l'ordre del dia, que són les interpellacions; i, en aquest cas, la interpellació al Govern sobre les polítiques de suport a l'empresa, que presenta el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Exposa la interpellació la diputada Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bona tarda, diputats i diputades. Conselleres..., bé, avui el Grup Socialistes i Units per Avançar vol parlar sobre..., d'alguna manera, sobre les ambicions d'un país, no?, sobre quines són les estratègies de Catalunya pel que fa, doncs, a la generació de la seva riquesa. I ho dic així, en general, perquè creiem que és el que ens agradaria fer. Com a mínim, ens agradaria fer una reflexió de país per construir i per sumar. Per tant, no vull que aquesta intervenció, no m'agradaria que aquesta intervenció acabés sent un ball de dades positives i negatives.

Al Govern li interessa vendre les positives, diuen que a l'oposició les negatives, quan això no és veritat; a tots ens interessa que l'economia funcioni bé, que generi riquesa i llocs de treball al territori; que tinguem apostes estratègiques per encarar els reptes i les oportunitats de futur, però també demanem al Govern que sigui honest –que sigui honest– i que reconegui on estan les febleses, on estan els problemes, on estan les debilitats que ens haurien de permetre, si les mirem de cara, doncs, posar polítiques públiques sobre la taula, que ens permetin millorar-les.

I, en aquest sentit, és veritat, i la consellera ho deia ara fa pocs dies a la Comissió d'Empresa i Coneixement, algunes coses s'han fet bé, evidentment, el país fa anys que fa apostes. No només el país, Generalitat de Catalunya, també els ajuntaments. Si avui Barcelona és una de les atraccions més importants pel que fa a les *start-ups*, és perquè els ajuntaments fa més de vint anys que aposten per l'emprenedoria, per la incubació d'empreses, per l'acceleració..., i això, evidentment, doncs, ha tingut una repercussió, després d'aquests vint anys de política pública, no? Per tant, ha sigut un esforç molt de tots. Però si avui algunes coses estan funcionant bé, nosaltres volem preguntar: què passarà demà? No n'hi ha prou a fer un discurs autocomplaent sobre que les coses van bé, les dades positives són aquestes..., nosaltres creiem que també hem de pensar com encararem el futur.

I, per tant, aquí ja no val un discurs autocomplaent, perquè no sabem què passarà en el futur, però sí que hem de posar les bases, sí que hem de posar les condicions per intentar tenir el millor o el màxim èxit possible. Deia que no vull entrar en algunes dades, perquè també en tindríem de negatives, i, per tant, doncs, crec que el que val més la pena és ser honest. Però, en tot cas, per centrar el tema del que el Grup Socialistes i Units per Avançar vol parlar, miri, és una realitat que del 2 d'octubre –poso només una data– al 20 d'abril van marxar de Catalunya o van canviar la seu social, millor dit... –parlem..., siguem rigorosos amb el llenguatge–, van canviar la seu social de Catalunya a altres llocs de l'Estat, 3.873 empreses; d'aquestes, un miler d'aquestes, van fer també un canvi de la seu fiscal.

Tinc la sensació, tenim la sensació que vostès minimitzen molt les conseqüències d'això, moltíssim. Fins i tot, hi ha una sensació de: «Escolti'm, doncs, si han marxat que marxin, tu, no les necessitem...» Hi ha una mica aquesta música en les respostes del Govern. I nosaltres el que creiem és que s'hauria d'agafar amb una mica de seriositat això. Primer, perquè diuen, moltes vegades, no?, «perquè si va haver-hi un decret que va facilitar la seva fugida, va convidar, va accelerar...». Miri, escolti'm, qui no té voluntat de marxar, no marxa; i qui té voluntat de marxar, ho fa si se li faciliten les condicions; és a dir que en comptes d'aprovar-ho la junta d'accionistes ho faci el consell d'administració, doncs sí, és un tràmit més senzill, però acaba marxant, i qui no té voluntat no se'n va, amb decret o sense decret. Ho dic perquè aquesta ha sigut sempre una excusa que em sembla molt de mal pagador.

I, en tot cas, aquest decret es va aprovar per unes condicions molt específiques, quan a l'octubre hi havia problemes amb algunes empreses, sobretot del sector bancari, que, com saben vostès, estan regulades en l'àmbit europeu, i, per tant, aquí s'havia d'anar amb compte. Entre altres coses, també, amb els dipositants i amb els dipòsits que tenien aquestes companyies. En tot cas, van marxar o van canviar la seu social..., també, la seu fiscal, algunes empreses. També, amb això de les xifres, intentem explicar o s'ha intentat explicar, també, per part del Govern, que ha sigut culpa del 155. Aquí tampoc ens posarem d'acord. Crec que és important ser honestos i agafar les dades i, de l'1 al 15 d'octubre, van marxar set-centes empreses, o van canviar la seu social set-centes empreses de Catalunya, i de l'1 al 31 d'octubre, 1.815. En el que portem d'any han sigut 665. Per tant, està clar que de l'1 al 15 d'octubre i en tot el mes d'octubre van passar coses extraordinàries. No ens posarem d'acord en els motius.

Nosaltres estem convençuts que la inseguretats i la inestabilitat política i jurídica va ocasionar aquesta marxa de les seus socials. Però, en tot cas, com que no volem debatre sobre aquest tema, el que nosaltres diem és: «Escolti'm, no creiem que es pugui menysprear ni minimitzar això.» I el que creiem que hauria de fer el Govern és una anàlisi important sobre quines són les companyies que han canviat la seu social i quines la seu fiscal. Perquè hi ha moltíssimes companyies que ho han fet i, per tant, estaria bé saber quin sector, quina mida, quina facturació, si hi ha intenció de fer alguns canvis més...

Miri, és que hi ha tantíssimes empreses..., clar que sempre hi ha anades i vingudes d'empreses, però és que estem parlant d'empreses que facturaven a l'entorn dels 44.000 milions d'euros. Això és una generació de riquesa brutal per a un país. Algunes, grans, petites, les que vulguin, però..., per citar-ne algunes molt nostres: Dogi, Sant Miquel, Planeta, Codorniu, Catalana Occident, la Bruixa d'Or, Torras Papel, Gallo... Moltíssimes grans companyies, amb unes facturacions molt importants, que han canviat la seu social, i algunes, la seu fiscal.

Escolti'm, les empreses generen riquesa en un territori, i té un impacte claríssim, la generació d'aquesta riquesa, en el PIB. Quan parlem del PIB, doncs, aquestes empreses no podem imputar la riquesa, la generació d'aquesta riquesa, en el PIB.

L'impost de societats ara s'ha tancat a 31 de desembre del 2017. Veurem, quan es tanqui l'impost de societats, què ha passat, perquè aquestes societats han canviat la

seu social i l'impost de societats el pagaran allà on han traslladat la seu social. Això és un impacte important. És veritat, vostè em dirà: «No, però això és un impost estatal.» Sí, i tant..., i quan vingui l'Estat i negociï amb nosaltres el model de finançament i analitzi quin és el PIB de Catalunya i quin és l'impacte de la generació de riquesa a Catalunya, veuran com la capacitat d'imputar l'impost de societats a Catalunya ha baixat.

I quan analitzem l'IRPF, ens passarà igual amb aquelles companyies que també han canviat la seu fiscal, perquè l'IRPF el pagaran allà on han traslladat aquestes seus. I, per tant, l'IRPF de tots els treballadors, ja no s'imputarà a Catalunya, amb el canvi de les seus fiscals, sinó que s'imputarà allà on s'hagin traslladat. I tornem allà mateix quan negociem amb l'Estat, un nou model de finançament o millores en el model de finançament, que tant reclamem els socialistes. Per exemple, doncs, ens trobarem que el Govern ens dirà: «Escolti, li ha baixat el PIB. La imputació, l'impost de societats a Catalunya i l'IRPF han baixat.» Per tant, no podem minimitzar aquest impacte. I a nosaltres el que ens agradaria és, senzillament, que es fes una anàlisi, que es fes un estudi rigorós.

I, després, un pla de retorn: per què no volem que tornin, aquestes empreses tan importants, que facturem tants milions d'euros? És que no ho podem entendre –no ho podem entendre–, no sé si és que les castiguen perquè creuen que no els van donar suport en un moment difícil. Però el que nosaltres creiem és que són empreses importants, algunes més, altres menys, unes més grans, d'altres menys, però seria molt, per a nosaltres, rellevant que es fes aquesta anàlisi i que es plantegés un pla de retorn perquè algunes d'elles...

Ja no parlo..., i sé que també ha sortit: «Millores fiscals, beneficis fiscals...» No, no..., jo no estic dient res d'això: un pla de retorn per veure com aquestes empreses tornen i generen la riquesa i els llocs de treball a Catalunya. Perquè, és clar, és veritat, diuen: «No, però no han canviat...» És veritat, no hi ha cap planta que hagi marxat de Catalunya, ni cap fàbrica que hagi marxat; sí, és veritat, però els llocs de..., els òrgans de decisió sí que han marxat. I al final, els òrgans de decisió tenen molt de pes en una companyia, perquè, quan acaben decidint inversions o acaben decidint contractació o atracció de talent, doncs, si no estem a Barcelona o no estem a Catalunya, perdem posició.

I, per tant, a nosaltres això ens sembla rellevant i no creiem que sigui tan complicat que el Govern reconegui això i vulgui analitzar-ho i fer un pla que ens permeti, doncs, retornar algunes d'aquestes companyies, no a curt termini, ja ens ho imaginem, però sí a mitjà termini, perquè, si no, podríem tenir un cert sotrac, en els propers anys, quan fem una negociació del model de finançament o analitzem què ha passat amb l'impost de societats i amb l'IRPF imputat a Catalunya. Per això nosaltres fem aquesta reflexió, la vam fer molt ràpidament l'altre dia a la Comissió d'Empresa i Coneixement, però em sembla que és important saber, sincerament, què pensa el Govern en aquest sentit. Creiem que és rellevant.

I també una última cosa: moltes vegades quan parlem de Catalunya es parla molt de Barcelona, és veritat. Barcelona és una gran capital. Qui innova, en aquests moments, en el món, són les ciutats, però no oblidem que Catalunya no és només Barcelona. I moltes vegades quan parlem de despoblació, ens referim a això, que si totes les inversions venen a Barcelona estem oblidant gran part del territori català. I quan fa tres anys vam demanar a la conselleria d'Economia on estava l'impacte de les inversions a Catalunya, el 90 per cent arribaven a Barcelona. Això també s'ho hauria de revisar, el Govern, perquè quan una empresa, com Facebook, o Oracle, o alguna altra..., o Moodle, decideix instal·lar-se a Barcelona, a vegades hi ha una intervenció de la Generalitat, però moltes vegades no. Estaria bé que hi hagués una certa intervenció, perquè no totes les inversions vagin a Barcelona, perquè sinó, al final, perdem també competitivitat en altres territoris.

Per tant, a nosaltres ens agradaria, doncs, interpellar al Govern en aquest sentit, sense..., ja hem dit, és un to constructiu, positiu, no és un to de crítica. Crec que en algunes coses no ens posarem d'acord, sobretot en els perquè i en els com, però sí creiem que..., com encarar el futur i com plantejar, doncs, la recuperació d'alguns punts del PIB, que creiem que ens poden haver marxat en aquests darrers mesos.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Romero. Per contestar la interpellació, té la paraula la consellera Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement (Maria Àngels Chacón i Feixas)

Bé, moltes gràcies, president. Diputada..., per ser que no volia parlar de la fugida d'empreses, n'hem parlat bastant.

Miri, és evident, és obvi i jo sempre he reconegut que la fugida d'empreses té un impacte, però és molt..., jo penso que és de justícia, també, fer esment i recordar per què totes aquestes empreses van fugir. I és aquest decret, de 6 d'octubre, impulsat pel Govern espanyol.

I és clar que té un efecte, aquesta fugida d'empreses, però és també molt, molt clar, el que estava perseguint. I quina tipologia d'empreses van marxar? Ho tenim molt i molt clar. No tant ens fa que no tornin, evidentment que volem que tornin, no hi ha cap problema perquè tornin. I és per això que ja he dit, potser tres vegades, que estem elaborant l'informe analitzant quines són les empreses que han marxat, les classificarem per sectors; classificarem també quina tipologia d'empreses..., estem a punt d'acabar-ho. I, a partir d'aquí, doncs, començarem rondes de converses per saber si poden tornar. Però..., igual de clar que els dic això, que els dic també que no oferirem cap mena de favor, de tracte de favor, de bonificació perquè tornin, perquè tornin aquestes empreses.

Voluntat? Jo penso que la voluntat del Govern en aquell moment era tota, però no només del Govern, també dels mitjans de comunicació, de ressaltar..., sí, de ressaltar dia a dia, aquesta fugida d'empreses, de dades, de catàstrofes que venien, que s'acumulaven totes; i en canvi, després, la realitat, que és molt tossuda, ens ha donat quines xifres de creixement industrial, en PIB, en inversions, en exportacions, etcètera, totes positives. Per tant, ni minimitzem, però sí que som molt conscients de per què es va produir aquesta fugida. És una intenció clarament política i com a tal, vostès poden fer també alguna cosa, perquè això torni, doncs, a ser com era: deroguin aquest decret. Per què és crea, aquest decret, el 6 d'octubre? Vostès ara tenen la facultat de poder-lo derogar. Evidentment, que hi ha una intencionalitat política, molt política.

I em deia, vostè que..., ha parlat de territori i ha parlat de les empreses catalanes..., doncs miri, per tots els elements que ha esmentat, clar que ens agradaria que tornessin; però sap quina és l'obligació i l'objectiu principal de l'activitat, en temes de política industrial i econòmica, en aquest Govern? Doncs les nostres empreses, aquest més de 95 per cent de pimes que hi ha a Catalunya, que representen la major part del teixit industrial, que generen ocupació, que generen plantes de producció aquí. I és precisament en aquestes, paral·lelament a les converses que podem tenir amb la resta, en les quals centrarem totes les nostres energies. Per què? Perquè, els he dit, també diverses vegades, estem davant d'una sèrie de reptes tecnològics a nivell global, que transformaran, no només els models de negoci, sinó també alguns models econòmics.

I és per això, perquè ens preocupen les empreses, sobretot les pimes, que volem dotar-les d'eines que els ajudin a ser competitives. Volem dotar-les d'eines que no facin que es quedin fora d'aquest nou paradigma que hi ha a nivell econòmic. Dividim les accions que nosaltres farem per al nostre teixit productiu en quatre categories: una, les destinades a dotar de més finançament, de facilitats de finançament; les al-

tres, destinades a dotar-los d'eines que facilitin la recerca i la innovació; d'altres que els ajudin a internacionalitzar-se, i d'altres que les dinamitzin. Les llistaré, perquè per mi, ho repeteixo, tant..., no «tant», molt més important és preocupar-nos per les empreses que estan aquí, i paral·lelament ja anirem treballant, sense menystenir el fet que puguin tornar les que han marxat.

Mirin, les actuacions de reactivació política industrial nosaltres les centrem: la primera, activació de l'inventari de polígons industrials, que està ja acabat, on prioritzarem, sobretot, l'arribada de fibra òptica, per l'element que els deia, volem dotar d'eines de competitivitat per a aquesta nova indústria 4.0 el conjunt d'empreses. És vital que els nostres polígons industrials tinguin tots fibra òptica. Volem mantenir l'activitat industrial a Catalunya sobretot també per a aquelles empreses en risc. Hi ha tota una sèrie d'accions que s'estan elaborant en aquests darrers anys. Seguirem potenciant que aquelles empreses en risc no tanquin, o, si tanquen o hi ha perill que tanquin, que siguin possiblement, doncs, adquirides per empreses que vulguin mantenir l'activitat industrial.

També, per nosaltres, és prioritari el manteniment d'instruments per al finançament del creixement empresarial, tant el finançament a llarg termini, bonificant interessos, com mecanismes d'aval.

Volem impulsar la transformació de la indústria 4.0 amb campanyes de sensibilització, infraestructures, cupons, nuclis, els programes Innotec, les fires tecnològiques i la capacitat del talent, perquè fem competitives les nostres empreses si fem la formació i la capacitat necessàries tant per al personal que les dirigeix com per a les persones que hi treballen. Volem impulsar la transferència tecnològica a través d'Eurecat i els centres Tecnios. Volem potenciar la innovació i la recerca i la innovació i el desenvolupament empresarial a través, com he dit abans, de cupons, nuclis i el programa Innotec. Volem desenvolupar el *hub* 3D, infraestructura vital també per a la nostra competitivitat. Volem potenciar el talent i la innovació mitjançant la línia de Tecniospring. Volem el programa Catalonia Tech Hub. Continuarem dinamitzant el *hub* d'*start-ups* català i la seva projecció internacional, no només el de Barcelona.

Volem equilibrar territorialment el territori. Per això, senyora Romero, quan hi ha una oferta o una sol·licitud de localització empresarial, el que estem fent ja ara –ja ara– és analitzar aquesta oferta i presentar-la, no només atenent els criteris de l'empresa que ens demana possibles localitzacions –evidentment, moltes d'elles, com es pot imaginar, en àrea propera a la ciutat de Barcelona–, sinó que les distribuïm territorialment. Per tant, aquesta és una acció que també, tard o d'hora, ha de tenir els seus resultats.

Volem potenciar l'oficina tècnica de contractació pública internacional, perquè no només les grans empreses –també les pimes, les petites i mitjanes empreses– puguin accedir als *tenders* o ofertes de contractació internacional. Volem reforçar l'activitat de les oficines exteriors i d'inversions. Dèiem: un 20 per cent de les inversions estrangeres que venen a Catalunya venen a través d'aquestes oficines. Ho seguirem potenciant. Volem treballar per l'acreditació d'agents de suport a la internacionalització, cupons a la internacionalització, potenciar l'atracció d'inversions estrangeres, augmentar la base d'empreses que internacionalitzen, classificar i diversificar els mercats, les polítiques de clústers, i, evidentment, com no pot ser d'altra manera en aquest nou context, promoure les fórmules de finançament alternatiu, perquè moltes vegades, i molta petita empresa, doncs, veu tancada la porta d'accés als mercats financers.

Per tant, amb tot aquest llistat que ara li he esmentat, és aquí –i a mi m'agradaria que haguéssim parlat molt més d'això, que no de les empreses que han fugit– on nosaltres centrarem les nostres polítiques, les nostres accions, perquè el teixit empresarial, el teixit productiu és aquest. És aquest al qual hem d'ajudar a ser més i més competitiu.

Respecte al tema que vostè esmentava: «No volen que tornin o tant els fa.» L'hi torno a dir una altra vegada: voldríem que tornessin, però no els farem cap mena de favor. Hi parlarem? I tant que hi parlarem. Però és evident que quan van marxar tenien una clara intencionalitat política, potser no els acabarem de convèncer. El millor que podem fer perquè les empreses productives tornin aquí és oferir el màxim de condicions perquè siguin competitives.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. És el torn ara, per a la rèplica, de la diputada senyora Romero.

Alicia Romero Llano

Gràcies, consellera. Esperem amb candeletes aquest informe de l'anàlisi de les empreses que han canviat la seu social i fiscal de Catalunya. Espero que ens el vinguin a presentar a la Comissió d'Empresa i Coneixement, si no, ja els hi demanarem. I espero que aquella anàlisi ens porti a un pla de retorn. Perquè vostè, en la seva música, en el seu to, mostra un cert menyspreu per les empreses que han marxat, i això no pot ser. És a dir, «no els farem cap favor», no, però si han marxat o han canviat la seu social 3.800 empreses i 1.000 han canviat la seu fiscal, estaria bé que tornessin. Perquè moltes d'elles van néixer aquí, com Planeta –ara que veig la consellera de Cultura. Home, si us plau, no utilitzin aquest to, amb aquesta sensació menyspreadora, perquè em sembla que no és positiu per a ningú.

Escolti'm, vostè diu que tot això va passar per un decret. Miri, tot això va passar perquè el 6 i el 7 de setembre aquí es va trencar la legalitat vigent. *(Aplaudiments.)* Vostès es van carregar l'Estatut –l'Estatut. I les empreses, sobretot, el que necessiten... –i vostè ho sap molt bé, que ve d'aquest sector–, necessiten seguretat jurídica i seguretat política, estabilitat, i no els en van donar a Catalunya. I, per tant, algunes d'elles van preferir canviar les seves seus socials abans de generar-se més problemes en el seu futur. Això va ser el que va passar.

I jo li dic una cosa, jo crec que aquest decret no s'ha de tocar, perquè si volem que les empreses tornin no les perjudiquem. Si ara n'hi ha algunes que volen tornar, que ho facin via consell d'administració o junta d'accionistes, encara els perjudicarem i els complicarem la vida! Que tornin –que tornin–, si us plau, quantes més, millor. Això és el que nosaltres volem. Per tant, aquest decret no s'ha de derogar. Potser que ho diem clar, perquè a vegades també ens fem trampes al solitari.

Miri, vostè, em sap greu dir-l'hi, consellera, però, ha fet un «llostín» telefònic, com deia Pujol, i ha fet el mateix discurs i ha dit les mateixes coses que deia el president Mas fa uns anys aquí. És que a nosaltres el que ens agradaria és escoltar quines prioritats, quin país volen, on posaran... –utilitzo un, sí, un llenguatge..., sí–, on posaran les garrofes, vostès? Perquè és que al final parlem de tot. No, parlem de tot, no; hauran d'apostar per tres coses; apostem per la indústria 4.0, per la digitalització i la intel·ligència artificial, o apostem una mica per tot?

És que, al final, el Pacte nacional per la indústria, que es va aprovar, que van signar amb els agents socials i econòmics, no amb el Parlament... El Parlament va impulsar aquest pacte, va demanar que es fes, però nosaltres no el vam ni signar, ni votar, ni definir. Perquè, no ens equivoquem, nosaltres l'únic que vam fer és anar a la presentació per cortesia, però són 1.800 milions d'euros en quatre anys per a polítiques industrials. Creiem que necessitaríem bastants més recursos i volem fer apostes clares.

I si realment volem que Catalunya sigui pionera amb intel·ligència artificial o amb indústria 4.0, fer el que ja anem fent no ens sembla, sincerament –o amb una miqueta més d'esforç–, el que creiem que necessita Catalunya. Més enllà del que parlàvem abans, del canvi de les seves socials, creiem que necessitem apostes clares.

Vostè parla d'innovació. Miri, l'any 2010 dedicàvem l'1,7 del PIB a innovació; ara hi dediquem l'1,46. És que hem anat enrere! Llavors, volem fer una aposta,

quants milions d'euros hi posem? Perquè és que al final les prioritats polítiques només es poden valorar si hi posem recursos en els pressupostos. Jo vull saber si aquest Govern –si aquest Govern– apostarà pel coneixement; per exemple, si posarà 100 milions d'euros per a les universitats, si posarà 500 milions d'euros per realment enfortir la indústria amb aquests reptes que té per endavant. Això és el que m'agradaria saber, no el llistat d'actuacions, que està clar que les fan, no vostè, tots els departaments d'aquest Govern. Volem saber quines apostes, li vaig dir en la comissió i em sembla que és el que li està faltant justament a aquest Govern.

Parla d'infraestructures. És que en els últims anys no han tingut cap infraestructura estratègica. Cap a Catalunya, cap –cap.

Polígons industrials, que en fa d'anys que en sentim parlar d'això! Em deia el company de la Seu d'Urgell: «A quin ritme?, quan arribarà allà dalt?» Doncs, bé, no ho sé. Sincerament, apostes estratègiques amb accions i pressupost. I això és el que no hem vist.

Parla vostè d'energia. L'energia és importantíssima per a les empreses, és un cost elevadíssim per a les empreses. Som els últims, a la cua de l'Estat, amb energies renovables. És que sentim parlar molt del Pacte per a la transició energètica, però som els últims amb energies renovables. Clar, al final un pensa si realment estem fent apostes o, com deia Pujol, fem «llistins» telefònics que realment mostren que es fan coses. Evidentment, es fan coses, però nosaltres creiem que cal fer coses estratègiques i que cal decidir on posem els recursos. I això és el que nosaltres, sincerament, no acabem de veure.

Parlava, vostè, de finançament a les empreses. Home, doncs, l'ICF en els darrers anys ha dedicat menys recursos a finançar les pimes també. I, si ho compararem amb els pressupostos de l'any 2010-2012, veurà com la baixada és quasi a la meitat. És a dir que sí que es fan coses, però nosaltres no estem demanat que es facin coses, estem demanant que es tingui una visió ambiciosa del país, que sapiguem quines són les prioritats d'aquest país i com que no es porti apostar per tot, doncs, s'ha de decidir quines són les tres coses per les que Catalunya vol agafar banderes.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El president

Gràcies, diputada. De nou és el torn de la consellera.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Gràcies. Vostè parla de menyspreu. Sap quin és el menyspreu més gran que fan amb aquest discurs? El fan, el menyspreu, a les nostres pimes. L'hi he dit ben clar, li agradi o no li agradi, la convenci o no la convenci: nosaltres volem dotar d'eines per fer competitiu el nostre teixit empresarial, grans, però sobretot pimes. Per què? Perquè són les que tenen menys recursos per invertir, tenen menys possibilitats de capacició, tenen menys possibilitats d'adoptar les eines que les portin a ser competitives en aquesta nova indústria 4.0. Si això li sembla, a vostè, que no és una prioritat o és un relat, si vol comencem a detallar.

Li començo a explicar que és el *blockchain*, que és la internet de les coses, i tot el seguit d'actuacions. Vostès tenen i tenen molt clarament descrit en el Pacte nacional per a la indústria... –que ara veig..., no sé si no l'acaba de convèncer, però– té les actuacions, té els eixos, els sis eixos estratègics, té qui fa cada cosa i té l'assignació pressupostària, i té els indicadors. No és gens vague tot el que allà queda recollit.

És més, aquest any passat, malgrat totes les dificultats, estem a un índex de compliment de més del 78 per cent. I això està comprovat i això està explicat en el Consell Català de l'Empresa. Per tant, de vaguetats o de coses que ja s'estan fent, sí, però s'ha concretat en els indicadors i complements del Pacte nacional per a la indústria. I això són mesures concretes i això no és divagar. I això és concretar. Miri's el pacte,

miri's els resultats que tenen tots de compliment d'indicadors. I aquí em podrà dir si complim o no complim, i si estem executant o no.

Respecte al tema de polígons. Miri, en tots aquests anys, aquest any passat va ser el primer en què es va tancar aquest cens de polígons, amb més de 1.300 polígons registrats. Per què sap què? Tothom parlava de polígons però no teníem ni dades sobre la urbanització, sobre el nivell d'ocupació, sobre el nivell d'arribada de fibra òptica o d'energia. És la primera vegada, en molt temps, que tenim aquestes dades. A partir d'aquí, quins deures ens venen? L'hi explico ben clarament: ens caldrà legislar junt amb el Departament de Territori sobre el tema polígons; evidentment, que ens caldrà, però és que no teníem ni les dades.

Ens parla, també, de dades d'inversió amb recerca i innovació. Miri, la setmana passada es presentava l'informe anual de la cambra de comerç, i sap què? En temes de recerca i innovació posaven uns números vermells, però justament no era per part de l'Administració pública, i va quedar molt clar i es va recalcar. Perquè una de les preguntes va ser del nivell dedicat a recerca i innovació. Tant de bo tinguéssim més pressupost! En això, doncs, tant de bo, quan parlem de temes de finançament, de recursos, tant de bo també ens fessin costat, perquè això vol dir executar-los i aplicar-los a polítiques concretes. Els deia que, justament, aquell informe –no ho sé– està parlant de que temes de recerca i innovació és a les empreses on és una assignatura pendent. Evidentment que es pot millorar el sector públic. Això consta i es va presentar a l'informe, li agradi o no li agradi, en aquell moment no es va assenyalar com a xifra vermella la que feia..., doncs, la que es feia des de la Generalitat de Catalunya.

Precisament per això, perquè les empreses encara no poden revertir al mercat tota aquesta innovació, perquè la recerca que s'està fent encara ha de ser molt més aplicable al mercat, precisament per això hi ha totes aquelles eines que li he descrit, que no són genèriques, són molt i molt concretes.

I, ho torno a repetir, nosaltres prioritzarem el nostre teixit empresarial i prioritzarem també si és que volen tornar aquelles empreses. Però fixi's, vostè, quines són la majoria d'empreses quan surti aquest informe. I ho estem veient quina tipologia d'empreses són –vostè sap quines són–, són empreses sobretot de l'IBEX, molt sotmeses a regulació per part del Govern espanyol. (*Veus de fons.*) I, a partir d'aquí... –sí, senyor–, a partir d'aquí veurem quin és el seu pla. Tant que parla de pla, quin és el seu pla? Jo m'hi reuniré i parlarem. I, evidentment, mirarem de quina manera poden tornar aquí, però hi ha una voluntat..., l'hi torno a dir, quan hi ha una clara voluntat política al darrere, la nostra voluntat segueix sent..., estan convidades a venir, sí, però la nostra feina és procurar que el teixit empresarial del nostre país sigui competitiu. I aquesta és la nostra prioritat i aquí centrarem molta i molta part dels nostres esforços.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El president
Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic

300-00019/12

Passem ara a la següent interpel·lació, que és sobre les conseqüències socials, ecològiques i laborals del model turístic, presentada pel Subgrup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent.

Té la paraula la senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sànchez Dipp

Bé, bona tarda a tots i a totes. Avui, com ja s'ha dit, la CUP - Crida Constituent volem parlar del model turístic, perquè ens preocupa, perquè la situació que viu el país considerem nosaltres que és greu. I miraré d'explicar-los el perquè i exposar algunes propostes per desmuntar el que considerem que és un mite, el mite del turisme. Volem assenyalar la deriva neoliberal del que per vostès, Govern, sembla que sigui la gallina dels ous d'or.

Situem el turisme com un problema, sí, hi insisteixo, un problema provocat per la continuada activitat extractiva i especulativa, territorial, social i econòmica, davant de la qual entenem que l'única alternativa només pot ser el decreixement turístic. I, per tant, entenem que el decreixement de l'esfera material de l'economia no és una opció sinó que és una obligació. Espero que ningú de vostès em negui que viurem globalment amb menys energia, amb menys materials, amb menys aigua, perquè bàsicament ens ho estem polint tot; els recursos s'esgoten. Entenc que en això estarem d'acord, oi?

Per aquest motiu, ens hi va molt, ens hi va la vida, a intentar aprendre a fer una economia i obtenir els béns i els serveis que necessitem utilitzant menys energia, menys aigua i menys materials. Penso que és d'una lògica aclaparadora.

I la pregunta que ens fem és: «Què està fent el Govern en aquest sentit?» Doncs, des del nostre punt de vista, el Govern i la majoria de vostès viuen atrapats en un somni, en el somni del progrés perpetu, en el somni de la concepció només material i tècnica del progrés com a sinònim de la prosperitat basada en tenir més diners, més inversions, més PIB. El seu somni esdevé un malson quan són incapaços de reconèixer el fracàs del plantejament capitalista.

Entenem la massificació turística precisament com una de les expressions d'aquest capitalisme senil, i nosaltres ens plantejem la necessitat imperiosa de trencar aquesta lògica.

I tot això els hi diem com ja els hi hem dit moltes altres vegades, però aquestes qüestions concretes els hi dèiem concretament el 31 de maig del 2017 des d'aquest mateix faristol, en una interpellació que va acabar en una moció que la majoria de vostès, quasi tots els grups parlamentaris, per no dir tots, van tombar, van rebutjar. I per això la tornem a posar sobre la taula, perquè entenem que és d'urgència, és imprescindible, i potser en algun moment els hem fet canviar d'opinió.

La van rebutjar perquè, entenem nosaltres, s'estimen més acceptar, com diu la Marina Garcés, la condició pòstuma d'acceptar que només podem viure produint mort. Aquesta realitat és la cosa més trasbalsadora del nostre segle; potencien l'erm com a espai de vida. Intentaré explicar què significa això en relació amb el turisme.

Nosaltres, però, els anticapitalistes, els ecologistes, les feministes, els humanistes, no volem resignar-nos a la seva opció perquè sabem que a l'erm –a l'erm– no hi creix la vida, i per això lluitem, i ara i aquí als Països Catalans aquesta lluita passa indistintament per reflexionar entorn del model turístic que potencien des dels seus despatxos.

Des del punt de vista macroeconòmic, i si féssim una anàlisi simplement acrítica d'aquestes dades, com acostumen a fer vostès, encara que es tirin els plats entre vostès, Ciutadans, PDECAT i el PSC tenen una mirada molt similar del que significa l'economia i el turisme –no s'enganyin–; podríem dir, amb aquest punt de vista macroeconòmic, que al sector turístic tot són bones notícies, que funciona de meravella, que tot és correcte i que és bo per al país, oi? Els Països Catalans configurem un territori de primera destinació turística, i Catalunya, dins de l'Estat, és la primera destinació en primera visita d'estrangers. Bravo. Podríem parlar del nombre de places, el nombre de pernотacions; podríem donar les xifres de viatges, la despesa turística, però no m'entretindré amb tot això perquè estic segura que això ho farà la consellera molt millor que jo, perquè és la seva especialitat.

Estarem d'acord, també, que les dades no ens mostren realitat però ajuden a entendre-la des de diferents prismes. Els de l'apologia del monocultiu del turisme saben que per generar el mateix nivell d'ingressos turístics anuals necessiten moure cada any més quantitat de turistes. Potser per això des dels seus governs potenci- en l'expansió del sector creuerista al principat de Catalunya. Només a Barcelona el nombre de passatgers s'ha multiplicat des del 1997, s'ha multiplicat moltíssim, i ha arribat a la xifra rècord de 2,7 milions de creueristes el 2016.

Aquesta tendència a l'alça enllaça amb les seves propostes, com la licitació de la construcció de la nova terminal F del port de Barcelona. I aquest Govern també està estenent aquest model als ports de Roses, Palamós, Vilanova; el volen estendre per *tot* el país.

Des de la CUP - Crida Constituent, entenem aquesta lògica emmarcada en unes polítiques públiques que impulsen un model turístic basat en la privatització dels guanys en poques mans i la socialització de les pèrdues amb un impacte exageradament negatiu sobre el conjunt de la ciutadania.

Alguns exemples, perquè se'm va acabant el temps. Impactes sobre les condicions laborals. Algú de vostès, algú dels presents, ha treballat mai en el sector turístic? Els que són propietaris, accionistes d'hotels, bars, restaurants no compten. Algú ha fet de cambrer o cambrera a l'estiu a Peníscola? Algú ha netejat habitacions a hotels a Roses? Algú ha fet de reposador en un súper a Palma? Jo sí, i ma mare també. Jo soc de l'Empordà, d'un territori on l'impacte del turisme sobre el territori, sobre el litoral, sobre les vides de les persones, sobre l'habitatge és brutal. Per tant, sé molt bé del que parlo, perquè he vist un paisatge trinxat i una mare esllomada per unes condicions precaritzades. Per tant, si algú de vostès també coneix aquesta realitat, deu saber que les condicions laborals del sector turístic són precàries: sous baixos, jornades brutals, sense condicions mínimes.

M'imagino que deuen pensar que aquestes són tesis d'aquests radicals turismofòbics. Però no és que ho diguem nosaltres, sinó que l'Informe del sector del turisme 2026, elaborat per la Generalitat de Catalunya, diu literalment: «El sector es caracteritza des d'un punt de vista laboral per una baixa qualitat dels llocs de treball i per un grau elevat de l'estacionalitat laboral.» Per tant, el munt i la gran amplitud de feina que ens porta el sector turístic? Mentida.

L'impacte sobre el territori. N'he fet un breu esment pel que fa al meu territori, l'Empordà, però això ho podem extrapolar a tot el litoral dels Països Catalans. Vostès saben millor que jo que el turisme genera elevats impactes ambientals i territorials, amb uns elevats consums d'aigua, ja ho hem dit, d'energia, incloent-hi l'espoli dels recursos d'aigua del Ter i de l'Ebre. La gallina dels ous d'or ha convertit els Països Catalans en una destinació de turisme de sol i platja. Bravo. Ho saben que, a excepció de l'Ebre, han urbanitzat el 70 per cent de les platges del principat? Aquesta dada és tan esfereïdora que qualsevol persona amb una mica de consciència i estima pel territori hauria d'estar preguntant-se: «Però què ho ha provocat, això? Com hem arribat fins aquí?»

Doncs aquest drama ambiental, paisatgístic i vital no és una regressió que tingui lloc ara i aquí, sinó que en realitat són els efectes d'una història que ve de lluny; són els efectes del que ha estat el projecte del capitalisme mundial i neoliberal sobre les condicions de vida del planeta. I vostès en són còmplices. Aquesta realitat distòpica que ha estat provocada en bona mesura pel negoci del turisme –no només– i les aliances empresarials del totxo i les polítiques han generat una degradació dels espais litorals brutal.

De l'impacte sobre l'habitatge se n'ha parlat molt, i la ciutat de Barcelona n'és un exemple. Nosaltres entenem que la ciutat és per a qui l'habita i el litoral per a qui l'estima i el salva.

Però anem a veure alguns exemples d'aquesta política turística depredadora, i després m'hi entretindré més en la següent intervenció. Per exemple, el Circuit de

Catalunya, rescatat amb 7,5 milions d'euros el 2016 i 2,5 milions d'euros que ja es van pagar o es van rescatar l'any 2015. Les pistes d'esquí: sis de les nou pistes d'esquí alpí del principat han estat rescataades per la Generalitat, i sobretot des de que Convergència i Unió –ara el PDECAT– va entrar al Govern l'any 2010. Des de llavors, n'hem rescatat quatre, entre el 2011 i el 12; bàsicament: cinc pistes són de Ferrocarrils de la Generalitat –Vall de Núria, La Molina, Espot, Port Ainé, Vallter 2000– i una està capitalitzada a través de Avançsa, aquesta empresa que teòricament es dedica a la promoció industrial, que va ficar 3,7 milions d'euros per rescatar-la, però que a la vegada ha deixat gestionar-la a una empresa privada. Bé, ja saben de què va aquesta qüestió.

I segurament vostès es pregunten també..., si nosaltres plantejem un model alternatiu a aquest, es deuen preguntar: «Sense el turisme, de què viurem?» I nosaltres diem que cal fer una reflexió sobre el paper que la Unió Europea ha reservat a les perifèries d'Europa, és a dir, als Països Catalans; ens ha reservat una transformació cap al sector serveis i en especial cap al turisme en detriment dels sectors que qualsevol pensament econòmic consideraria estratègics: l'agricultura, la indústria, l'energia i les finances; població envellida, recepció de turismes i reculada de la indústria i altres sectors estratègics.

El turisme genera riquesa, diuen. Depèn. En el cas dels Països Catalans, ja hem dit que ben poca. La raó principal: els sous de misèria que es paguen a les persones que treballen en el sector.

M'aturo aquí i continuaré en el següent torn d'intervenció per continuar desenvolupant aquesta idea mítica sobre el turisme.

Aprofito els últims segons per, des d'aquí, mostrar, des de la CUP - Crida Constituent, tota la nostra solidaritat amb el fotoperiodista Jordi Borràs, que ahir va ser agredit pel feixisme; un fotoperiodista que ha combinat compromís i professionalitat per destapar i desemmascarar el feixisme de l'extrema dreta i per explicar-nos molt bé les vinculacions entre l'extrema dreta d'aquest país i Societat Civil Catalana.

A continuació seguiré parlant del turisme.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula la consellera d'Empresa i Coneixement, senyora Maria Àngels Chacón.

La consellera d'Empresa i Coneixement

Sí; moltes gràcies. Si ho he entès bé, en lloc de millorar o veure què podem fer per modificar el model de turisme, eliminem-lo, eliminem-lo del tot, eliminem l'activitat productiva... *(Veus de fons.)* Sí; perquè, clar, és la mare de tots els dimonis. Miri, jo crec que, per respecte a l'ocupació i al PIB que genera, eh?, com a mínim el que hauríem de plantejar-nos és... I és cert –ara en parlarem, també–: hi ha aspectes a millorar, però demonitzar el sector turisme, perdonin, això no ho compartim gens ni gens.

Per cert, vostè parla de si hem treballat al sector turisme. Miri, doncs hem treballat al sector industrial, també, i precisament per això volem una indústria integradora, sostenible, basada en la competitivitat i no explotadora de preus. I aquest és el model que podem traslladar també al turisme. És per això que volem un altre model. Per tant, en lloc de desterrar-lo, el que volem és millorar-lo, conscients que genera alguns problemes –ara en parlarem–, però passar d'un extrem a l'altre ens sembla, doncs, que no toca.

Ens sembla també que demonitzar *per se* l'economia productiva... És que, si no, quines polítiques socials farem?, amb quins ingressos?, d'on traurem els ingressos per fer polítiques socials? Són de l'economia productiva, que jo sàpiga, no ho sé. Crec que és un aspecte que també volia comentar.

Bé, del model turístic que propugna aquest Govern en coneixerem més i més detalls d'aquí a poc quan els plantejem el Pla estratègic de turisme, per bé que l'altre dia n'esmentava algunes característiques. I, evidentment, igual que vostè fa servir paraules, també les podem fer servir nosaltres. El tema de sostenibilitat no és exclusiu seu, perdoni, també el podem integrar nosaltres, i els demostrarem que ho podem fer.

Deia un pla estratègic de turisme amb criteris de sostenibilitat mediambiental, econòmica, social i cultural que generi ocupació de qualitat. Això ho vam dir l'altre dia, també, però sembla que si ho diuen uns és creïble i si ho diuen els altres no. Bé, ja ho anirem veient.

També un model que afavoreixi la redistribució temporal –temporal–, la descentralització de l'activitat cap a l'interior i que estimuli el reequilibri territorial. Perquè som conscients de la diversitat del país, en som molt i molt conscients, i no tot és el turisme de platja. Per tant, doncs, no ens pressuposi segons què perquè encara no ha llegit o no els hem fet a mans el que és el nostre Pla estratègic de turisme d'aquest Govern –li demano també que siguem conseqüents, perquè tot just fa un mes i mig que hi som; d'aquest Govern.

Quin model, a grans trets, és el que propugnem com a govern per al sector turisme? Doncs bé, ens cal un sector turístic potent que integri una part important de l'estructura econòmica de Catalunya, un 11 per cent del PIB, generador d'oportunitats de riquesa, i que es defensi desacomplexadament des del sector públic –perquè el defensem, sí; no aquest tan negre que vostè ens pintava, perquè en volem i aspirem a un altre–; un sector que defineix el seu desenvolupament atenent als criteris de sostenibilitat mediambiental, econòmica, social i cultural; un model amb el que es generi ocupació de qualitat i amb remuneracions justes; un model que afavoreixi la redistribució temporal, la descentralització de l'activitat cap a l'interior i que estimuli el reequilibri territorial, però sense deixar de pensar ni atendre l'extraordinari actiu que suposa el litoral català ni la potència de la ciutat de Barcelona; un model que contempli la diversitat del país i la força de les seves destinacions turístiques; un model que fixi l'atenció en els ingressos generats i no en el volum de turistes; un model que faci de l'excel·lència, la innovació i el coneixement pilars bàsics per a la competitivitat del sector –és ben cert que haurem de transformar algunes coses, però ens hi posarem–; un model que estimuli sistemes de governança on la participació sigui molt tinguda en compte, on també es generin oportunitats per a altres sectors productius, perquè aquest és un sector interconnectat amb altres, com per exemple el de serveis –hi ha molts serveis que es donen al sector turisme–; un model que permeti el desenvolupament de manera harmònica amb el territori i els seus residents, i un model que posi en valor els efectes del turisme de caràcter més economicista, però també aquells que tenen una component social i que afavoreixen el contacte entre les persones, un millor coneixement mutu i una major tolerància.

Deia que som plenament conscients que aquest sector turístic ha d'evolucionar i millorar en alguns aspectes, i evidentment un n'és la contractació laboral, en som molt i molt conscients. Per donar dades, o segurament me les traurà vostè, però el percentatge de nivell salarial arriba, de vegades, al 30 per cent dels altres sous en altres sectors. Som conscients, també, de la precarietat laboral que hi ha en aquest sector. I..., evidentment que hi haurem de posar mesures, i en això treballarem conjuntament amb el nostre..., amb la conselleria d'Ocupació, perquè és un tema que ens preocupa, i ens ocuparà.

Som també conscients que hi ha hagut una sobreexplotació. I és en aquest sentit que volem treballar també per aquest decret de reglamentació d'alguns aspectes turístics, com poden ser, doncs, les llars compartides o senzillament algunes llicències. Perquè, li ho deia abans, el tema de sostenibilitat –i és aquest el que nosaltres defensem en el model turístic– no és només patrimoni seu, per molt que vostès ho vagin repetint i ho vagin pensant. Hem de corregir alguns dels defectes, algunes de

les deficiències que té el nostre model, però la sostenibilitat social, cultural, mediambiental i econòmica, aquests principis no són exclusius seus. Nosaltres els volem integrar en el nostre Pla estratègic de turisme. I li ho torno a dir: no menystinguem un sector que ocupa molta gent. La precarietat laboral és alta, és cert, però ocupa a molta i a molta gent, i, si no –vostè mateix es feia la pregunta–, tot el sector, un 14 per cent de la població activa que hi ha ara, on treballaria? Ens fa alguna proposta alternativa a aquest model? Sí? Un 14 per cent de l'activitat és molt. Per tant, li dic: «Sí, hem de millorar coses. I, no, un “no” enorme a desterrar el turisme com a sector.» Perquè d'ell en viu molta gent, gràcies a ell es genera també molta riquesa, i, evidentment, aquest model d'explotació que vostè ens estava descrivint no quadra amb moltes i moltes iniciatives de petits empresaris, que estan adoptant, no només les noves tecnologies, sinó nous models de relació client-proveïdor, establiment turístic. I és en aquest direcció en la que haurem d'anar treballant.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera. De nou, per a la rèplica, és el torn de la diputada, senyora Natàlia Sánchez.

Natàlia Sánchez Dipp

Bé; gràcies, consellera. Ha estat molt amable la seva resposta, i no sé qui demonitza a qui, també s'ho hauria de preguntar. Nosaltres no demonitzem el turisme, sinó que fem una anàlisi material dels seus impactes sobre les condicions laborals, sobre el territori, i, concretament, sobre el litoral d'aquest país, i també sobre la «vi-venda». Llavors, a partir d'aquesta anàlisi material, entenem que estem en una situació de gravetat. Per això som vehements. I vostè no intenti demonitzar els que, bàsicament, fem una anàlisi de la situació real. Sabem que no convertiran des del seu Govern aquest país, no el traslladaran cap a un país socialista, ni que ensorrarem amb aquestes quatre diputades el capitalisme. Ho sabem molt bé. El que els demanem és que prenguin consciència sobre la realitat d'aquest país, sobre la realitat i les condicions materials de vida dels treballadors i les treballadores, sobre com s'està trinxant el territori i, concretament i especialment, el litoral.

Sobre com amb el Circuit de Catalunya, que a més a més no para de tenir pèrdues, per exemple, no seria millor invertir aquests milions d'euros en un veritable pla d'industrialització del Vallès per tal de reciclar, fomentar la industrialització, la reindustrialització, reciclant espais industrials que estan obsolets o que estan infrautilitzats, o senzillament no estan utilitzats.

O bé, sobre totes les inversions que han fet –han rescatat pistes d'esquí–, no seria millor que, en comptes de rescatar el canvi climàtic amb canons de neu, invertissin tots aquests diners en la promoció efectiva de la gent que viu al territori amb activitats com la ramaderia, la gestió forestal o la conservació dels espais naturals i la biodiversitat? O, tot el mal negoci que han fet per beneficiar «la Caixa», amb la compravenda d'uns terrenys tòxics per al que anomenaven Barcelona World i ara anomenen Hard no-sé-què, Hard Rock..., no seria millor dedicar-ho a models econòmics més realment respectuosos amb la vida? I sabia perfectament..., li ho he dit: sense el turisme, de què viurem?

Nosaltres entenem que és evident que l'apujada dels salaris podria arreglar una de les externalitats negatives del turisme: la precarietat. Però continuarien existint la resta: l'encariment de l'habitatge, la despersonalització dels barris, la gentrificació, la pressió ecològica. I per donar resposta a aquests fets, cal pensar en un decreixement turístic, no una eliminació, no una implosió del turisme, si us plau, no ens demonitzi, li fem una proposta, és el decreixement, està teoritzat, ho pot llegir. Però, qui plantegi això serà automàticament qüestionat amb la pregunta que li deia: de què viurem sense el turisme? En una ciutat com la nostra, espantada per la crisi, per l'atur que ha deixat i pel record de tot allò que ha anat perdent en les últimes dèca-

des, plantejar la necessitat de decreïxer en un determinat sector econòmic ha d'anar acompanyat d'una alternativa, sens dubte. Però hi ha també una consideració a fer des de l'esquerra: la creació de llocs de treball és una decisió política i no tan sols una funció de l'empresa privada. No hem de mirar tant què podem oferir als mercats exteriors, sinó pensar en les necessitats del mercat interior, i posar la gent a treballar per donar-hi resposta.

La idea de creació de treballs com a decisió política és la que tenim nosaltres. Més mestres, reducció de les ràtios a les escoles. Més metges, més ajuda per a la població envellida, més treballadors de la cultura; també ajudaria a crear llocs de treball la reducció de la jornada laboral. Nosaltres portem un nou món als nostres cors, i potser fem propostes que a l'empresa privada no li agradarien. Aquestes mesures, acompanyades de salaris dignes, de la lluita contra el frau fiscal suposen una potenciació del mercat interior que superaria, de llarg, els ingressos procedents del turisme.

Vostès no han d'acompanyar les empreses a dibuixar les polítiques laborals, vostès han de fer les polítiques laborals. No és el sector privat qui ha de tenir aquesta exclusivitat, i els he parlat molt de la gallina dels ous d'or. No sé si coneixen aquest conte.

Jo tinc la sensació que vostès es pensen que la gallina dels ous d'or és el turisme. El granger que tenia aquesta gallina dels ous d'or, que cada dia li feia un ou, no podia dormir. Li estic explicant el conte, consellera, per si li interessa. No podia dormir pensant com s'ho feia aquella gallina per tenir aquells ous d'or, el que entenc que vostès es pensen que és el turisme. No podia dormir fins que un dia va anar, va pensar que tenia una màquina que generava ous d'or dins seu i va agafar la gallina i se la va emportar a casa per intentar treure aquella màquina dels ous d'or, i, bàsicament, el que van fer va ser matar la gallina i els ous d'or diaris van deixar d'existir, la seva cobdícia va fer que no hi haguessin més ous d'or.

La gallina dels ous d'or no és el negoci del turisme, senyora consellera, i la resta de diputats i diputades, la veritable gallina dels ous d'or, la veritable riquesa d'aquest país és la seva gent, les seves tradicions laborals, el seu territori, el seu paisatge, els seus drets: la vida, en definitiva.

El president

Senyora Sànchez...

Natàlia Sànchez Dipp

Amb la seva cobdícia estan cecs i volen matar la gallina pensant que hi haurà ous d'or per sempre, i és un model totalment caduc.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Consellera...

La consellera d'Empresa i Coneixement

Molt bé. La gallina dels ous d'or... Doncs, miri, s'ha fixat vostè que hi ha temes en què hem coincidit?, hem coincidit en què volem un model turístic sostenible? Sí. Que integri el territori, sí; sostenibilitat cultural, sí; sostenibilitat territorial, sí. Estem d'acord. El que passa és que, aquest discurs permanent, aquest discurs permanent..., eh?, aquest discurs permanent que..., demonitzant, ara els encanta, eh?, atribuir-nos, doncs, bé, vostè seguirà..., jo penso seguir amb el meu, i el meu parla amb moltes paraules que coincideixen amb el que ha dit vostè. I encara que no s'ho cregui, ens preocupa això, i ni gallines d'or ni res, aquí el que creiem és... Una, primera diferència, nosaltres creiem que l'economia productiva, l'economia productiva no explotadora i..., l'economia productiva de qualitat genera riquesa. Perquè fer totes aquestes polítiques socials que vostè esmentava: els hospitals, les escoles..., no ho sé, la riquesa ha de sortir d'algun..., si no haurem de fer un altre tipus de conte on mi-

raculosament van sortint els dinerets. Doncs, miri, surten de l'economia productiva. I quina volem?

Doncs miri, volem, igual que molts de vostès, una economia productiva integradora, sostenible, competitiva, intel·ligent, amb llocs de treball de qualitat. Volem el mateix, perquè, sí senyor, ens preocupa la gent, ens preocupa el territori. Vostès poden dir que no... Jo tinc tot el dret de dir el que a mi em preocupa, el que a aquest Govern ens preocupa, i ens preocupa també la gent, el territori. És per això que presentem projectes, encara que algunes paraules, ho torno a repetir, no se les apropiïn, comparteixin. Hem de compartir. Compartim moltes de les idees que caldria en aquest país. I una d'elles és la posada en valor, ho torno a repetir, dels actius, de l'actiu cultural, l'actiu social, la gent, la seua terra.

És precisament per això –i encara que no us agradi gaire que nosaltres parlem en aquest to–, precisament per això és perquè fem un pla estratègic de turisme, que integra tots aquests aspectes. Parlin d'això, quan l'hagin llegit. Parlin quan comencem a realitzar segons quines accions. I miri, sí que s'han fet alguns rescats, sí. Els ho explica vostè a tota la gent que treballava, gent de la terra que treballava en aquestes estacions d'esquí, per exemple, sí. Els expliquen vostès que les tanquem i perdem tots els llocs de treball, ho va a explicar vostè a allà?

Evidentment que hem de fer accions per millorar i fer que tot això no torni a passar. I evidentment que tampoc ens agrada la massificació i l'especulació. Però, a diferència del que vostè proposa, aquestes frases tan abstractes i ben sonants, hi ha un moment que s'ha de gestionar, i s'ha de passar a l'acció, per això li ho deia: el pla estratègic. Quan l'hagin llegit, quan el coneguin –i no tardaran gaire–, a partir d'aquí, opinin, què els està bé i què no. Després farem el reglament, i a partir d'aquí executarem. És llavors –és llavors– quan poden dir: «Ostres, aquí han prioritzat aquest i aquest altre model.» No m'expliqui l'històric perquè som conscients també dels problemes que hi ha hagut. Li ho deia abans, en som conscients... No, no passa res per acceptar que hi ha hagut errors, hi ha coses que fallen en aquest model, però tenim claríssim el nostre suport al sector, però no en abstracte, sinó en concret. I, en aquest model, jo crec que hi estarem molt més d'acord del que vostè es pensa.

Gràcies.

El president

Gràcies, consellera.

Interpel·lació al Govern sobre la pobresa infantil

300-00020/12

La següent interpel·lació és sobre la pobresa infantil, presentada pel Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Exposa la interpel·lació la senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, quanta desigualtat i quanta pobresa estem disposats a suportar com a societat? I quanta ineficiència de les polítiques públiques socials que intenten paliar-ho estem disposats a suportar i fins quan? D'això va aquesta interpel·lació. Va d'això, centrat en la part més «frapant» i insuportable d'aquesta desigualtat que patim com a societat: la pobresa infantil. Prop d'un terç dels nostres infants pateixen risc de pobresa.

Ja fa deu anys que es va iniciar la crisi econòmica. Tenim missatges generals, optimistes, sobre la situació econòmica actual i en canvi la pobresa infantil no només continua sent important sinó que creix. L'última enquesta de condicions de vida, la de l'any 2017, que s'ha fet pública fa poques setmanes per part de l'Idescat, ens diu que l'any passat el risc de pobresa infantil va arribar al 28,5 per cent de la població

menor de setze anys. És un 4,5 per cent més que l'any anterior. Per això els deia: «Prop d'un terç dels nostres infants pateixen risc de pobresa.» Són prop de 400.000 infants afectats. Són xifres que esgarrifien, segur que a tots i a totes, i que encara ens haurien d'esgarrifar més si tenim en compte que és la població que pateix la taxa més elevada de risc de pobresa, i amb diferència.

La població adulta d'entre setze i seixanta-quatre anys té un risc de pobresa d'un 19 per cent. Entre la gent gran el risc de pobresa és d'un 15,5 per cent. El risc de pobresa entre els infants és del doble.

Tot això no és fruit de la casualitat, ni tan sols és fruit només de la crisi econòmica. És fruit, està clar, d'unes polítiques públiques en pro de la infància que són febles i que són ineficients. Són febles perquè, tot i que tenim una legislació totalment alineada amb la Convenció dels drets dels infants, tenim Pacte per a la infància, tenim Comissió d'Infància al Parlament, tenim Consell d'Infància, tenim síndic, no?, un adjunt al síndic sobre infància... Molts elements, moltes eines que ens farien pensar que com a societat estem prioritant el suport a la infància; en canvi, la inversió pública no es correspon per a res amb aquesta prioritació. En inversió en protecció social als infants i a les famílies respecte al PIB català estem a un terç de la mitjana europea. Durant els darrers anys, la inversió pública catalana ha estat d'un 0,8, 0,9 per cent del PIB català en protecció d'infància. Lluny d'aquest 2,4 per cent de la mitjana europea, que és al que totes i tots aspirem.

Però és que, a més, aquesta poca inversió pública en protecció a la infància és ineficient. Es deia feble i ineficient. Ineficient perquè les transferències socials, quan es mesura quin risc de pobresa han fet reduir, ens demostren que en el cas de la infància som absolutament ineficients. Aconsegim que es redueixi la pobresa infantil després de transferències socials un 25 per cent. En canvi, entre la gent gran, entre els majors de seixanta-cinc anys les transferències socials van baixar el risc de pobresa en un 82 per cent, 25 per cent de reducció, 82 per cent de reducció. Dit d'una altra forma, el col·lectiu de la gent gran i les polítiques socials que s'apliquen al col·lectiu de la gent gran són exitoses. En canvi, està clar que no estan ben encarades les polítiques públiques que estem fent de protecció a la infància. Són tot de dades que ens demostren una realitat: no estem protegint com cal els drets de la població més vulnerable, els de la infància que està patint el risc de pobresa.

Però és que, a més, no estem protegint com cal el nostre propi futur com a societat i com a país. Perquè la pobresa en la infància no només és una vulneració de drets del present, sinó que és una llavor de pobresa i exclusió per al futur, perquè tenen moltes possibilitats de també ser pobres o exclosos en el futur. Com menys oportunitats tingui un infant, més difícil li serà desenvolupar tot el seu potencial. Moltes d'aquestes dades –moltes més dades– demostren que la pobresa s'hereta, que ser infant pobre et condiciona a ser pobre d'adult, i que, per tant, si no fem res, no només estarem normalitzant la pobresa infantil d'avui, sinó que estarem normalitzant la pobresa dels adults del demà. Per nosaltres aquesta realitat no és ni acceptable ni normalitzable. Si seguim fent el mateix que s'ha estat fent fins ara, conseller, no canviarà el resultat.

Per tant, fins a quin punt està disposat, conseller, a canviar radicalment el rumb d'aquesta realitat?, a canviar radicalment les polítiques públiques que es fan de protecció a la infància? Si no, seguirem tenint la mateixa realitat; ens ho demostren les dades de tot el que ha passat en els darrers anys.

Què és el que cal fer? Doncs, no cal inventar; cal veure què hi ha hagut d'èxit en altres països i cal escoltar les entitats, els col·lectius i les institucions que treballen amb la població vulnerable a Catalunya, i especialment amb la infància. I totes ens diuen el mateix: cal aposta per rendes, cal aposta per habitatges, cal aposta per salut i cal aposta per educació. Inversió pública valenta en aquests aspectes que afecten la infància.

Rendes. Totes les entitats i institucions ens diuen el mateix –Fedaià, Pincat, Save the Children, Càritas, UNICEF, el Síndic de Greuges–: «Fa falta una prestació per

a infant en què la titularitat sigui de l'infant.» És complicat. És una aposta valenta. Econòmica. L'Ajuntament de Barcelona ho fa i no en té competències. Si es vol, es pot fer: canviar radicalment a on posem el focus de les polítiques socials d'atenció a la infància; acabar amb les desigualtats presents d'aquesta infància, però també amb les desigualtats futures de la població adulta.

Habitatge. Amb rendes baixes i lloguers alts, les famílies catalanes disposen cada cop de menys renda. Porta a que les famílies amb més vulnerabilitat es vegin obligades a compartir pisos sobreocupats, ocupar il·legalment, o fins i tot patir desnonaments. Aquestes situacions comporten riscos significatius per al desenvolupament físic, cognitiu i emocional dels infants, que viuen amb angoixa, amb por, amb inestabilitat, molt sovint sense poder tenir ni un espai adequat per estudiar, ni per relaxar-se ni tan sols per jugar.

Això acaba tenint problemes també de salut. Tenim problemes greus en salut mental. L'Aquas –el mateix Govern–, l'Agència de Qualitat i Avaluació Sanitàries –l'Aquas–, ens diu: «Es multipliquen per tres, i fins i tot per quatre, entre els menors de quinze anys en situació de pobresa, els problemes de salut mental.» Tot això reverteix, evidentment, també després en despesa sanitària per part de l'Administració. L'arrel està en l'estrès i en la poca atenció que es pot estar destinant des de la mateixa família a aquests infants, perquè tota l'atenció està sent destinada al més bàsic: menjar i viure en algun lloc.

Ensenyament –hi ha el conseller aquí també. Evidentment, ens fa falta lluitar contra la segregació escolar, ens fa falta una aposta molt valenta pel zero-tres –en parlarem en aquest Ple a partir d'una moció de la meua companya Jéssica Albiach–, però no només això, l'educació va molt més enllà de l'escolarització. Els períodes de vacances escolars i els espais d'activitats extraescolars són un focus brutal d'increment de les desigualtats. O fem una aposta valenta per l'accés de tots aquests infants que no tenen, les seves famílies, rendes per poder accedir a extraescolars o a activitats en els períodes de vacances, i a menjadors –també en els períodes de vacances–, o estem incrementant aquest focus de desigualtat que són els períodes de vacances, que són les activitats extraescolars. Un 20 per cent dels menors de setze anys no pot fer experiències educatives fora de l'horari lectiu per qüestió de renda. Un 37 per cent dels infants i adolescents catalans no es poden permetre una setmana de vacances fora de casa per qüestió de renda.

Bé, els deia: «Salut, habitatge, ensenyament.» Hi ha molts més exemples. Què passa amb l'alimentació?, amb l'excés de pes?, molt marcat per l'alimentació, molt marcat per la qualitat de l'alimentació i per la qüestió de renda de la família. I és el principal problema de salut que tenim al nostre sistema sanitari actualment: les malalties derivades de l'excés de pes –en infància, però sobretot després, quan són adults. Volem invertir realment no només en treure les desigualtats, sinó en reduir fins i tot despeses públiques de present i de futur.

Bé. Tots els indicadors ens diuen que a Catalunya cada vegada hi ha més infants pobres; que tenim problemes en el present, però que seran problemes de futur, i que no invertir en infància, no només és no complir amb la Convenció dels drets dels infants, no complir amb les mateixes lleis aprovades pel Parlament de Catalunya, sinó que, a més, és una injustícia i és poc intel·ligent per les conseqüències que comporta; una societat cohesionada té menys problemes socials i menys despesa social.

Quant de temps ha de passar fins que es capgiri d'una vegada aquesta situació? Quants nens, quantes nenes, quants adolescents més han de veure els seus drets amenaçats per la pobresa i per la desigualtat? Capgirem aquesta situació, conseller? Anem amb valentia a no repetir les mateixes polítiques que fracassen? Està disposat per començar a doblar la inversió en infància, el percentatge del PIB català que es destina a la protecció de la infància?

Si no comencem per aquí, res no serà creïble.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el conseller, senyor Chakir el Homrani.

El conseller de Treball, Afers socials i Famílies (Chakir el Homrani Lesfar)

Gràcies, president. Conseller, conselleres, diputades, diputats... Diputada Ribas, mira, miri (*el conseller riu*) –hi ha confiança, ha sortit la vena...–, començarem per on crec que hem de començar, per on crec que no seria honest no començar, que és acceptant que hi ha un problema, acceptant que hi ha una realitat que s'ha de confrontar: reconèixer que un de cada quatre infants i adolescents es troba en risc de pobresa, i que això afecta –la situació de risc– també el desenvolupament emocional, les oportunitats, i l'aprenentatge cultural i la salut d'aquests infants.

El risc de pobresa es troba empitjorant. I es troba empitjorant també per una qüestió, per una qüestió clau que també explica el disseny del departament que em toca coordinar. Un dels aspectes clau –i on entraré en profunditat– és que s'explica per la qualitat del mercat de treball. Aquest és un dels elements essencials. Perquè, al final, la qualitat del treball dels pares, les mares, i la qualitat de les condicions amb les que afronten el món del treball, explica la situació de risc de pobresa dels infants.

I l'altre element que és clau –i vostè l'ha situat; a part, jo tenia la mateixa dada preparada per a la situació–, és que hi ha un problema entorn d'alguns dels dissenys en polítiques d'infants, perquè no es donen les transferències socials que es donen en qualsevol dels altres àmbits. I això és real. I no repetiré les dades que vostè ha donat, perquè tenia el mateix exemple entre la població gran i les polítiques per a infants. Perquè «frapa» –«frapa»– aquesta diferència, «frapa» de forma molt, molt preocupant.

Jo també afegiré, fins i tot, un altre repte, senyora Ribas –afegiré un altre repte. I els companys i companyes d'aquest Parlament que van estar a la meua compareixença a la comissió i que han anat seguint aquest mes i dues setmanes, no arriba, de responsabilitat en coordinar aquest departament, saben que estic molt, molt preocupat, i que és un dels temes que crec que és un tema que va més enllà de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, va més enllà del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, va més enllà del Govern de la Generalitat; és un repte que tenim de país. I és la protecció a tots els adolescents i joves migrants sense referents familiars. Aquest és un dels altres grans reptes que tenim com a país i que hem d'abordar, i que és un repte global –global. Hi afegeixo aquest.

A partir d'aquí, compartim una part de la seva exposició. També li diré que he trobat a faltar un aspecte que crec que és clau a l'hora de treballar entorn d'aquest àmbit. Vostè n'ha situat quatre: rendes, habitatge, educació i salut. I crec que falta un element que és clau, que és famílies, que és polítiques de famílies. I crec que no ens ha de fer por parlar de famílies, dintre de la gran diversitat de tipologies familiars que hi ha a la nostra societat; dintre de que les més vulnerables i les més febles són les monomarentals; dintre de com donem resposta especialment a aquells infants que viuen situacions de violència masclista a les seves llars. És a dir, crec que no ens ha de fer por parlar de polítiques de famílies. I crec que també és un dels altres àmbits on ho hem de fer. I no ens ha de fer por. Crec que durant molt de temps hem pensat que parlar de polítiques de famílies... –i utilitzo el plural perquè és la nomenclatura i perquè la defensem i té un sentit–, durant molt de temps hem pensat que era carca, parlar de polítiques de famílies. I no ho és –no ho és. Sí, sempre que tinguis en compte la pluralitat de famílies que hi ha en aquesta societat i aquesta diversitat.

A partir d'aquí, entorn d'aquest aspecte i d'altres aspectes que podríem discutir, com alguns elements entorn de les carències en capacitat legislativa que tenim, jo crec que ha situat diversos aspectes que els abordaré de forma ràpida.

Un. En l'àmbit educatiu. Jo crec que... Aquí tenim el conseller Bargalló; el conseller Bargalló ja ho ha situat, i crec que és un dels elements que ens ha d'ajudar entorn del treball contra el risc de pobresa dels infants, i és la voluntat que ha mostrat

públicament el conseller –i aquest Govern per extensió– de l'accés universal a l'educació zero-tres anys, que ens ha de facilitar eines –eines– perquè no es reproduïxin –vostè no ha utilitzat aquest terme concretament– desigualtats que venen d'origen. I aquest és un dels aspectes que ha de ser clau.

I igual que també hem de ficar en valor –i segueixo amb el Departament d'Ensenyament– les 118.100 beques escolars de menjador que es donen, que representen una bona injecció econòmica –representen 74 milions d'euros. I aquí hi hem de treballar. Jo crec que hem anat buscant i hem anat trobant entre tots..., i aquí també fins i tot recordo, la legislatura passada, com vam anar generant que la cobertura d'aquestes beques fos més àmplia i que abordés totes les situacions de risc.

Vostè també ho ha situat en matèria de salut. I jo crec que aquí hi ha un àmbit clar, que és el Pla integral de promoció de la salut a través de l'activitat física i de l'alimentació. Ho ha situat: l'obesitat infantil és un senyal de risc de pobresa. Encara que alguna gent pugui pensar que és un contrasentit, no, ni molt menys és un contrasentit. És una realitat. I aquí l'hem de treballar.

Per la part que em pertoca més directament en el departament, jo crec que hi han diversos àmbits. Ja li he assenyalat un dels àmbits clau per nosaltres, que són les polítiques de treball. Com ho volem afrontar? Ho afrontem des de dos aspectes. Un, des de les polítiques actives d'ocupació. Actualment el que hem fet en la programació és dissenyar la programació de forma que quatre de cada deu euros que es destinen a polítiques actives d'ocupació sigui a col·lectius molt vulnerables. I dintre d'aquests, les prioritats són els col·lectius amb fills a càrrec.

Però també podríem situar altres exemples, exemples molt concrets que poden semblar petites gotes en el mar, però que tenen incidència. Jo vull destacar el programa del SOC per a víctimes de violència masclista, perquè habitualment tenen fills a càrrec. I això, el que permet, és una contractació. I el que permet és, al col·lectiu encara més vulnerable, donar-hi suport. Jo crec que hem de treballar en aquest àmbit.

I, després, l'altre àmbit clau, que és qualitat del treball. Jo ja ho he dit públicament crec que en tres o quatre ocasions des de que soc conseller, i estic segur que això ho compartim, i estic segur que ho compartim amb una gran part de la cambra. Oi que tots som conscients que van haver-hi mecanismes de precarització del mercat laboral molt potents, com van ser les reformes laborals? Doncs pertoca afrontar aquests mecanismes, pertoca canviar-los –ho he demanat públicament i ho continuaré demanant–, perquè ens ajudarà, ens ajudarà a tenir aquestes eines. I, si no, mentrestant el que farem és treballar amb els agents sindicals i els agents econòmics entorn de l'eina que tenim, que és el diàleg social i és la capacitat de concertació. Els convenis col·lectius tenen capacitat de norma; tenim el Consell de Relacions Laborals; ara, fa poc, ja s'ha fet pública la signatura de l'AIC, amb alguns elements que van directament cap a àmbits que precaritzen el mercat laboral de forma molt clara, com són les empreses multiserveis..., doncs hi seguirem treballant.

Altres polítiques? De prevenció. Aquí hi ha un element, una aposta que hem fet al departament de forma molt clara, que són els SIS, que han iniciat el seu desplegament a Terres de l'Ebre, Lleida i Tarragona, que el proper any iniciarem desplegament a Girona, i ens permetrà completar-ho a Barcelona, que és un servei preventiu, i on incorporem el zero-tres anys, i on millorem les polítiques preventives per joves que fem amb els ajuntaments, de forma capil·lar i de forma concertada.

Altres elements que hi podríem situar, i me'n deixo, però que és important: les polítiques d'apoderament. Jo crec que tots som conscients que tenim una eina que hem de desenvolupar i hem de tirar endavant en aquesta legislatura, ho he explicat per activa i per passiva, sent conscient de la dificultat que hem tingut en el seu desplegament en aquests últims set mesos i mig, perquè no ho hem pogut fer, però que ens ha d'ajudar, i que, quan vam estar debatent-la i vam coincidir en la ponència,

també la vam plantejar des d'aquest aspecte, que és la renda garantida, de poder ajudar entorn d'aquest apoderament i d'aquestes situacions.

Més enllà d'això sí que..., abans d'acabar aquí tornarem a seguir dialogant. Li vaig dir una cosa en la compareixença, i la continuo dient, i la ratifico: hem de repensar gran part de les polítiques de protecció...

El president

Conseller...

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

...d'infància. I en això esperem comptar amb aquest Parlament i amb vostès. Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Ara, per a la rèplica, és el torn de la diputada de nou. Senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Conseller, cap por en parlar de polítiques de famílies. El missatge que estem traslladant a les famílies actualment és nefast; és: tenir fills és un factor extra de pobresa. Les llars amb infants a càrrec tenen nou punts percentuals més de risc de pobresa que les famílies sense fills. I si estàs parlant d'una família, d'una llar monomarental, el risc de pobresa es dobla. Això és el missatge que estem traslladant a les famílies amb les polítiques de protecció a la infància que estem duent a terme actualment.

Parlem de polítiques de famílies. Canviem radicalment les polítiques de protecció a la infància. Si no, no és creïble, polítiques de famílies. De què estem parlant?

Evidentment, ens calen polítiques actives d'ocupació per als col·lectius de risc, com una de les maneres d'atacar aquest problema, i qualitat del treball. Però hi ha un mentrestant. A la infància, sis mesos, un any, dos anys, és la meitat de la teva vida; són èpoques crucials en el desenvolupament del cervell, de les capacitats cognitives i de les teves capacitats d'oportunitats de futur. El mentrestant és llarg amb aquest tipus de polítiques públiques, que s'han de dur a terme, evidentment; és massa llarg per un infant i per un adolescent. No podem estar esperant.

Per tant, el que li reclamo en aquesta interpellació, conseller, i el que li reclamarem en la moció subsegüent són polítiques per ja, però per capgirar les realitats i les circumstàncies en què es troba la infància amb pobresa; no per una qüestió d'«ai, pobres», sinó per una qüestió d'egoisme, fins i tot, com a societat; egoisme perquè, com a valors, la gent d'esquerres no ens podem permetre tenir aquesta desigualtat social i egoisme perquè estem creant desigualtat de futur en la població adulta i més despesa pública, que no és sostenible.

Creiem que és un enfocament absolutament coincident amb el que haurien de ser les prioritats d'un departament que es vulgui dir «d'esquerres» en un moment com l'actual. Està disposat a doblar o no la inversió en infància i el pressupost de l'any vinent? Està disposat a plantejar seriosament la possibilitat d'una prestació universal per fill a càrrec en què l'infant sigui el titular? Totes –totes– les entitats que treballen amb aquests col·lectius ens diuen que aquesta és la solució que cal.

I, mentre no aconseguim aquesta prestació, està disposat a blindar via el reglament de la renda garantida de ciutadania aquelles famílies amb fills a càrrec que puguin tenir, que puguin accedir a la renda garantida de ciutadania..., a blindar-les més, a que un error o alguna condició dels pares no castigui els fills? Hi ha possibilitats, via reglament, de fer polítiques directes de rendes per a aquelles famílies més vulnerables a partir de la renda garantida de ciutadania, que és una eina que ens hem posat precisament per revertir aquestes desigualtats, pensada per als adults però amb un efecte directe per als infants.

Esta disposat a garantir, el seu Govern, beques menjador escolar suficients, a banda de menjadors escolars arreu, també als instituts, i també en les temporades en què les escoles estan tancades?

Estan disposats a treballar respecte als problemes de salut mental, i de salut dental, i de salut dels ulls, universal, per als fills, per als infants, des del seu Govern?

Estem disposats a posar imaginació i esforços per garantir lleure i extraescolars, conjuntament amb els ajuntaments, per a aquells infants de famílies sense recursos? Els ajuntaments ho estan fent; no hi tenen competències i tenen molt menys pressupost que vostès. Ho estan fent. Sabadell està garantint extraescolars o alimentació a nou-cents infants durant aquestes vacances d'estiu, per exemple; també l'Ajuntament de Barcelona, també l'ajuntament de moltíssims..., moltíssims ajuntaments de l'àrea metropolitana, aquells que es poden estar plantejant i que veuen la realitat d'aquesta pobresa infantil constantment.

Els demano bàsicament no només que complim amb l'obligació social de fer l'impossible per reduir la pobresa infantil i la pobresa de futur a la nostra societat, sinó que complim les nostres pròpies lleis. La Llei 14/2010, la LDOIA, diu a l'article 15 que hi ha un principi de prioritat pressupostària per complir amb les obligacions que estableix aquesta llei. I ens diu a l'article 2 que s'ha d'adoptar amb caràcter urgent totes les mesures necessàries per evitar que el contingut essencial dels drets dels infants i els adolescents estigui afectat per la manca de recursos adaptats a les seves necessitats.

Estem obligats per convenció, estem obligats per les nostres pròpies lleis, estem obligats per l'ètica, que vull entendre que ens mou a totes i a tots, a fer l'impossible per capgirar aquesta situació que tenim actualment. I no ho farem repetint les mateixes polítiques, conseller.

(Alguns aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. Per la rèplica, és el torn ara del conseller senyor El Homrani.

El conseller de Treball, Afers Socials i Famílies

Gràcies, president. Perfecte, parlem de polítiques de família. És un element que no ens fa por. Per això ho he situat i per això crec és important que puguem discutir-ne i que ho puguem discutir. Ara, jo el que sí que, si em permet, no discutiré, perquè no hi estic d'acord..., el mentrestant és llarg, el mentrestant és necessari. És a dir, o afrontem polítiques que apoderin o, si no, el que anem fent és ficant-hi tires, absolutament necessàries, però el mentrestant és absolutament necessari. I o som capaços de situar on estan els problemes de base del model que acaba generant aquesta situació o al final anem a aquesta situació que és complexa i que acaba generant encara més frustració, que és no canviar la situació d'arrel, que és el que volem canviar.

A partir d'aquí, vostè em deia: «Estan disposats a doblar el pressupost?» Estem disposats a parlar-ne i a que s'aprovi un pressupost que permeti millorar les polítiques d'infància. Tot el que faci falta. És clar, jo podria parlar: polítiques d'infància i joventut; el que permeti millorar les polítiques actives d'ocupació; el que permeti millorar les polítiques per les persones amb discapacitat; el que permeti millorar les polítiques de l'envelliment, i canviar també la lògica d'aquestes polítiques de l'envelliment. Estem dipositats a parlar-ne i a buscar de quina manera arribem a un pressupost que pugui dotar d'aquestes eines encara més. Perquè jo també defensaré i defensaré elements que s'han fet. I la setmana passada vaig signar amb el president de la Federació de Municipis i el president de l'Associació de Municipis l'addenda del contracte programa; són 230 milions d'euros que la Generalitat inverteix en els municipis per fer una cosa que hi creiem absolutament, que és la capillaritat de les polítiques de serveis socials bàsics, de serveis socials especialitzats i de polítiques d'igualtat. I també això ho hem de remarcar. I gran part de les polítiques que es po-

den fer és perquè hi ha aquest contracte programa. I aquest contracte programa va permetre també en aquests dos anys augmentar en més de 250 treballadors i treballadores les àrees bàsiques de serveis socials, les que havien patit més en primera línia la situació de crisi. Nosaltres no hi tenim cap problema.

Igual que vostè sap perfectament que ràpidament vam parlar amb els agents socials, amb els agents econòmics, amb tots els implicats, vam convocar el consell de govern de la renda garantida i ja està en funcionament el grup de treball dels estatuts. I la voluntat del reglament. I la voluntat és que aquest reglament sigui acordat i que ens permeti millorar la capacitat d'atenció als col·lectius més vulnerables. I estem segurs que ens en sortirem, perquè aquesta és la voluntat.

I jo crec que l'assignatura més global que tenim és com fem una reflexió profunda de l'actual sistema de protecció, quins elements pel fet de no haver-se pogut desenvolupar ara mateix estan desfasats i com millorem i construïm noves eines. I en això tenim moltes ganes de treballar conjuntament amb tot el Parlament i especialment amb vostès. No hi tenim cap problema.

Ara, també situar i situar amb valor elements, apostes que s'han fet, com el SOAF, que s'han creat dintre del contracte programa i que permeten una visió integral de les famílies, per això, per recuperar polítiques de famílies, com el SIS, que també, i ha suposat un increment de 10 milions d'euros en pressupost cap a la infància. I volem i seguirem treballant al respecte. Tenim ganes de debatre, tenim ganes de trobar solucions, que és el més important.

Moltes gràcies, diputada.

El president

Gràcies, conseller.

Interpel·lació al Govern sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre del 2017

300-00021/12

La següent interpel·lació és sobre l'aniversari del cop a la democràcia dels mesos de setembre i octubre del 2017, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Presenta la interpel·lació el senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señor *president*. Señoras y señores diputados, lo que ha ocurrido en este último año en Cataluña, señor *conseller*, hunde sus raíces ya muy lejos; las hunde posiblemente en el corrupto régimen *pujolista* del 3 por ciento y en unos gobiernos que, a cambio de tener apaciguados a los nacionalismos, decidieron mirar hacia otro lado mientras el nacionalismo carcomía las estructuras de un estado democrático del siglo XXI en Europa. Va a resultar que ni siquiera para eso el señor Pedro Sánchez va a ser original en esta legislatura.

Por tanto, el último año se han escrito algunas de las páginas más vergonzosas de la historia de Cataluña y de España; una historia escrita en los renglones torcidos de la agenda Moleskine del señor Jové o en los *mails* del señor Salvadó; en los documentos que llevó la furgoneta a quemar de los Mossos por orden, pues, de los mandos políticos de la *conselleria* de Interior; en las transcripciones que han pillado de conversaciones a Marta Rovira y otras personas; en las grabaciones de los Mossos de cómo estaban permitiendo que se desobedeciese el mandato judicial del día 1 de octubre.

Y todo esto empezó a escribirse justamente hace un año en este Parlamento también. En este Parlamento, cuando ustedes forzaron, por medio de la mayoría de escaños que tienen, no así de la mayoría social, una modificación del reglamento, que les recuerdo que es lo que se está produciendo en el mes de julio, para poder aprobar,

por el procedimiento excepcional de lectura única, nada menos que dos leyes con las que ustedes pensaban derogar ilegalmente nuestro Estatuto de autonomía y la Constitución española. Eso fue el mes de julio. Ya estaban ustedes preparando con toda determinación, desde sus comités para la rebelión, estaban preparando ya ustedes a toda máquina esos comités clandestinos. Porque luego nos hemos enterado por los jueces, por los juzgados, quién más o menos formaba parte de esos comités, que iban preparándolo todo, que iban determinando cómo se conseguían los datos de todos los catalanes, que iban determinando en qué colegio se organizaría todo, que iban determinando cómo se compraban las urnas, cuánto dinero se empleaba en el *procés*.

En esos días, ese comité, supongo que fue, también tomó la vergonzosa decisión de que, en aquel luctuoso y horrible atentado del 17 de agosto, pasásemos la vergüenza todos los catalanes de la manipulación que hubo de aquella manifestación multitudinaria de tantos catalanes repudiando el terrorismo, y que ustedes ya manipularon para calentar aquel septiembre en el que iban a proceder a dar su golpe a la democracia. Y así lo hicieron. Los días 6 y 7 de septiembre, ustedes derogaron, al final, la Constitución y el Estatuto por la..., bueno, pues, por el procedimiento de aquí..., «porque yo lo valgo», con 70 votos, 72, derogo la Constitución y el Estatuto cuando, como sabemos, para mover una coma del Estatuto hacen falta 90 votos. Y ustedes lo dieron por bueno, porque ustedes son antes independentistas que demócratas. Ustedes, esto no tiene pies ni cabeza jurídicamente, pero lo llevaron a cabo, y todavía dicen que tiene validez.

En esa vergonzosa ley de la ruptura, que ustedes aprobaron aquí con nocturnidad y alevosía, pues, hacían cosas como que el señor Puigdemont era el jefe del Estado, del Estado catalán que había de constituirse; que decidían qué funcionarios serían o no de las nuevas administraciones, de la nueva Administración del Estado catalán; decidían que el señor Puigdemont podía deponer a los jueces del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y convertirlo en un tribunal supremo con jueces nombrados a dedo por él. Esto tan democrático que llamaban «norma suprema». Ustedes llamaron a esa ley «norma suprema». Daba miedo –daba miedo. Eso fue en septiembre, los días 6 y 7.

El día 20 de septiembre hubo un asedio a la sede de Economía, cuando la comisión judicial iba a buscar pruebas de malversación de caudales públicos con ocasión del *procés*, que curiosamente esa es la malversación por la que los tribunales alemanes están diciendo que sí que van proceder. Por ese delito de malversación, cuyo registro, entrada y registro en la sede de *conselleria* suya, señor Aragonés, trataron de impedir por la fuerza de la masa, que se obtuviesen pruebas para demostrar esa malversación que ahora los tribunales alemanes están tirando hacia adelante. Y así dieron el paso del referéndum este, ilegal, sin cobertura jurídica, y en el que solo participaron ustedes, los independentistas, y aquellos a los que ustedes mintieron para que fueran ese día a votar diciéndoles que eso tenía efecto legal, cuando era evidente que no. Había una junta electoral nombrada aquí, de madrugada, por el señor Costa, precisamente, que no lo veo sentado aquí, que era uno de los síndicos de la junta electoral esa que ustedes nombraron de madrugada, muy imparcial. Ahora es vicepresidente, por sus listas, de este Parlamento.

Y así, seguimos con un mes de octubre diabólico. Ese referéndum ilegal, el día 3 de octubre un paro político. Hubo el discurso ese del Rey, que les diría aquí, ¿qué frases les molestaron del discurso del Rey, si eran las frases que decía de la conservación de la democracia y el estado de derecho? Después, el día 8 de octubre se manifestaron cientos de miles de catalanes en Barcelona, y ustedes..., son esos catalanes a los que ustedes insultan y niegan su catalanidad, a los que el señor Torra insulta y niega su catalanidad. Esos que no se sienten independentistas y que, por tanto, para ustedes no pueden llevar ya la etiqueta de catalanes. Eso pasó el día 8 de octubre.

El 9, el Tribunal Superior de Justicia, ante el pleno del día 10, que les recuerdo que declaró la independencia por ocho segundos, pues el Tribunal Superior de Jus-

ticia, como se lo vio venir, puso a vigilar las instalaciones del Tribunal Superior de Justicia a la Policía Nacional junto a los Mossos, porque no se fiaba de la vigilancia de los Mossos que hiciese el señor Forner, hoy en prisión, después de haber... (*Veus de fons.*) Forn, perdón –Forn, no señor Forner–, hoy en prisión, por ser el jefe de los Mossos, que debía encargarse de los Mossos de la República.

Y así llegamos hasta el día 26 de octubre, que hubo las dudas sobre si ustedes hacían elecciones o no. Hubo las dudas y no lo hicieron, porque ustedes, los de Esquerra Republicana, se pasaron de frenada, apretaron al señor Puigdemont, y bueno, en fin, el resto ya lo saben. El día 28, después de declarar la independencia, algunos salieron huyendo, y ese bimestre, en el que ustedes se liaron la manta a la cabeza, acabó con el 2 de noviembre con algunas prisiones provisionales decretadas.

Yo no soy juez, ustedes tampoco, ya se les juzgará –se les juzgará–, seguramente por delito de rebelión, pero no sabemos por qué van a salir condenados, si será por rebelión, si será por sedición, si será por desobediencia, si será por prevaricación, si será por malversación de caudales públicos, pero por algo, y grave, y con penas graves, todo esto diría que tiene cabida en el Código penal, y que por algo pudieran salir condenados. Esto es un estado de derecho, nadie está por encima de las leyes, todo lo que yo he relatado aquí puede incurrir en diversos delitos, y se verá.

Pero ustedes han tenido, con todo esto, un año el Parlamento paralizado; hemos estado sin gobierno siete meses, y las consecuencias perniciosas para nuestra democracia, que fueron la huida de las empresas, la parálisis de las instituciones con su no participación en las sillas donde se deciden cosas en el resto del Estado, la fractura social, la falta de condena de la violencia ante el acoso a las personas y a los partidos, la falta de neutralidad de las instituciones. Todo eso nos ha quedado y persiste todavía en este año. Ustedes durante este año han nombrado a un radical. Evidentemente no hay ahora tiempo para ponernos –ya lo hemos hecho en otras ocasiones– a desgranar las frases que ha dicho el señor Torra, pero no solo el señor Torra, también el señor Puigneró o la señora Borrás. Ustedes no son un gobierno, son un CDR para la independencia; son gente radical que, por el momento, ni ha reconocido sus errores, señor Aragonés, ni ha reconocido que dijeron mentiras, ni han pedido perdón a los catalanes por todo lo que hicieron, ni han condenado la violencia, que persiste continuamente en las calles, fruto de la división de todos los signos, y nosotros condenamos la de todos los signos, y quiero que ustedes ahora condenen también la de todos los signos, pero yo me temo que ustedes no lo van a hacer.

Mire, ya para acabar, señor Iceta, veo que no está usted con el historial que durante este último año ustedes tienen, incluyendo el último año, las cosas que ustedes han hecho aquí ya como gobierno...

El president

Senyor Carrizosa, se li ha acabat el temps.

Carlos Carrizosa Torres

...y que, en mi segundo turno... –gracias, señor presidente–, en mi segundo turno especificaré. Nosotros creo que debemos dar la oportunidad a que ustedes reconozcan que se equivocaron y que empiecen a rectificar. Pero, lamentablemente, le decía al señor Iceta que creemos que no van ustedes por este camino.

(Aplaudiments.)

El president

Per respondre, té la paraula el vicepresident, el senyor Aragonés.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, senyor Carrizosa, vostè ha començat fent una descripció dels fets, d'alguns fets, dels

passats mesos, i ha entrat en una descripció de part. De ben segur que és de part, i m'agradaria recordar-li alguns aspectes que ha dit, perquè tenen matís.

Vostè parlava d'una majoria de setanta-dos diputats que derogava l'Estatut. Permeti'm dir-li que l'Estatut no necessita d'aquesta majoria: amb una majoria simple de magistrats del Tribunal Constitucional sembla que n'hi ha prou per devorar, podríem dir també, i derogar l'Estatut votat per la ciutadania a Catalunya.

Vostè deia que el 20 de setembre va haver-hi un assetjament que va impedir a la comitiva judicial portar a terme les seves actuacions al Departament d'Economia. No va ser així –no va ser així. Va haver-hi una protesta, però la comitiva judicial va poder portar a terme totes les actuacions que tenia previstes. Es va fer un registre –es va fer un registre, i a fe de Déu que van estar d'hores al Departament d'Economia– i es va garantir en tot moment l'entrada i la sortida. Segurament vostès no han volgut veure un documental recent... (*Veus de fons.*) Veig que li fa molta gràcia a la senyora Arrimadas. En tot cas, jo, com que els respecto a vostès quan vostès parlen, no em poso a riure, perquè com que el que diuen és prou seriós... Els recomano que el mirin, que el mirin i veuran, doncs, potser, una manera d'explicar-ho que no els agrada.

Denuncien que portava un any el Parlament sense reunir-se, però han oblidat que aquest Parlament va ser dissolt pel senyor Mariano Rajoy en aplicació del 155, que vostès també hi van donar suport. De fet, que vostès diuen que haguessin fet molt abans la dissolució del Parlament, i que haguessin fet un 155 molt més profund, afectant també la professionalitat dels treballadors dels mitjans públics.

Vostès diuen, per exemple, que n'hi ha que aquí neguem la catalanitat de tothom que viu a Catalunya. Escolti'm, doncs, no; em sap molt de greu. Em sap molt de greu que no se'ls aguantí l'argument, però nosaltres no negarem ni un sol gram de ciutadania, de catalanitat, a tothom qui ho vulgui ser i se'n senti i que visqui en aquest país. Mai –mai. Per tant, i vostè ho sap, senyor Carrizosa, perquè n'hem pogut parlar vostè i jo en altres fòrums, privats alguns d'ells, i vostè sap que aquesta és la posició.

De fet, ha explicat que algunes d'aquestes actuacions, que vostè denuncia que hem fet, doncs, no?, ha començat a citar tota una sèrie de delictes, diu que vostè no és jutge, però diu: «Sortiran condemnats.» Per tant, no és jutge, però ja sap que hi haurà una suposada condemna.

Clar, en aquesta història, senyor Carrizosa, que vostè ha fet, falten alguns elements. Falten alguns elements d'aquesta història, com, per exemple, que ara fa un any es citava, per part de la Guàrdia Civil, alts càrrecs de la Generalitat i treballadors de la Generalitat, per una investigació que la Guàrdia Civil deia que era pel Jutjat d'Instrucció número 13. I que després resulta que el Jutjat d'Instrucció número 13 va dir que no havia ordenat cap interrogatori. I que, per tant, era la Guàrdia Civil, mentint, qui estava, doncs, portant a terme aquests interrogatoris. Per cert, vostès, que són tant amics dels jutges i que creuen tant en el poder judicial, sàpiguen que l'Audiència de Barcelona ha acceptat a tràmit, precisament, una querrela per aquests efectes, i que, per tant, veurem qui ha produït falsedats, qui ha mentit, si el responsable del Jutjat d'Instrucció número 13 o la policia judicial, la Guàrdia Civil, amb aquells interrogatoris. Fa un any –fa un any– que passava això. Per tant, interrogatoris que, si no són responsabilitat de ningú, deuen ser il·legals, no? O no ho són, aquests?

Vostè també hi ha algunes parts d'aquesta història que no ha explicat. No ha explicat, per exemple, que l'1 d'octubre va haver-hi unes càrregues policials que van deixar mil ferits de diversa consideració. Vostè això no ho ha explicat. I vostès parlen que aquell 6 i 7 de setembre va produir aquell dany a la imatge de la democràcia, de les institucions i del país, però oblidem que l'1 d'octubre aquelles imatges que es van produir a Barcelona van donar la volta al món i van ser la vergonya d'un estat espanyol. D'un estat espanyol que, incomplint les resolucions judicials del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que deia que les actuacions per impedir el refe-

rèndum s'havien de portar a terme sense pertorbar la pau ciutadana, van fer un desplegament policial que va deixar ferits, que va semblar el pànic entre la població, i dels quals ningú –ningú– se n'ha responsabilitzat. El responsable de l'operatiu, el senyor Pérez de los Cobos, ascendit, responsable de la Guàrdia Civil a Madrid. I qui ha respost per això? Ningú –ningú. Si vostès diuen que treballen per tots els ciutadans de Catalunya, pensin en aquells que l'1 d'octubre van ser agredits o es van sentir agredits. En ells sembla que vostès no hi pensen ni un segon. Una altra part de la història que no han explicat.

També s'ha deixat el 16 d'octubre, que ahir va fer nou mesos de la presó preventiva de Jordi Cuixart i Jordi Sánchez, dos líders civils. Una presó preventiva denunciada per Amnistia Internacional. Com tothom sap, Amnistia Internacional també és un CDR, no? Aquesta part de la història no l'expliquen. O com centenars de professors i catedràtics de dret penal –professors i catedràtics de dret penal– consideren que el delictes de rebel·lió no és aplicable. Fins i tot aquesta setmana sortia un article d'allò que en les facultats de dret dèiem «el legislador». Doncs, sí, el senyor Diego López Garrido, que no és un CDR tampoc, eh?, ni un independentista, i que diu clarament que el que es va produir a Catalunya no és rebel·lió. En opinió d'ell, pot haver-hi algunes illegalitats, però que no és rebel·lió, i sota aquesta rebel·lió es manté empresonat el Govern que hi havia aquí fins que es va cessar, o han d'estar a l'exili, es força que s'exiliï la secretària general del meu partit i ara es suspenen, per part del jutge Llarena, diputats d'aquest Parlament. Per un delictes que bona part de la comunitat acadèmica, que el redactor de l'article del Codi penal i que, sobretot, altres jurisdiccions que ho han examinat, en ocasió dels procediments d'extradició, consideren que no s'ha produït. Aquesta part no l'explica, de la història; aquesta part de la història per vostè no és important. Com tampoc ha explicat, com deia abans, l'empresonament i la presó preventiva.

Jo a vegades tinc la sensació que vostès..., a vegades, quan s'ha parlat de la situació política a Catalunya, algú ha fet referència a l'hàmbster del procés, no?: anar donant voltes sobre el mateix, anar donant voltes sobre el mateix... Jo, amb tot el respecte, crec que l'hàmbster són vostès, perquè es recreen en aspectes anecdòtics, es recreen en visions parcials d'aquests fets per justificar una política, una pràctica política que sí que fomenta la tensió, que fomenta la tensió. Perquè vostès, en la tensió, tenen projecció electoral; quan no hi ha aquesta tensió, no tenen aquesta projecció electoral. I per això agafen i aprofiten qualsevol oportunitat –qualsevol oportunitat– per afavorir i tensionar aquesta societat. A mi m'hagués agradat de vostès sentir avui propostes per alleugerir aquesta polarització política; no n'hem sentit. Espero que ara, en el torn de rèplica, me'n faci. I no dubti que estaré amatent, i disposats a col·laborar per trobar aquestes propostes.

Perquè nosaltres, aquest Govern –i parlo en nom d'aquest Govern–, nosaltres volem que s'erradiqui tota la violència de la nostra societat, tota. I condemnem sense paliatius *tota* acció de violència que pateixi qualsevol ciutadà de Catalunya, tota. (*Veus de fons.*) Tota violència és condemnable, no hi ha matisos a la condemna de la violència. I si em deixen seguir parlant i no van parlant en veu alta, doncs podré seguir exposant això. Però nosaltres ho condemnem tot, no tenim cap problema. Ara, vegem-ho tot, eh?, i vegem totes les situacions i exercim tots la responsabilitat de no generar situacions innecessàries de tensió, perquè a vegades sembla que vostès juguin a això. A mi m'agradaria que fos molt diferent, m'agradaria que haguessin sortit aquí amb propostes –que haguessin sortit aquí amb propostes. Però com que vostès sembla que estan atrapats en el temps, atrapats en una visió parcial dels fets del passat setembre i el passat octubre, sembla que no volen sortir d'aquí.

Aquest és un govern que vol treballar per tots els ciutadans de Catalunya, tots; també els que a l'octubre es van manifestar a favor de la unitat d'Espanya, també treballarem pels seus drets socials, també treballarem pels seus drets civils, també treballarem pels seus drets polítics, també treballarem perquè visquin millor.

Perquè nosaltres ens dirigim a tot el país, sense excepció, i també perquè nosaltres, com a govern, mai, mai de la vida enviaríem les forces de seguretat a carregar contra persones que estan portant a terme una mobilització democràtica que va ser el referèndum de l'1 d'octubre. A aquells qui volen anar a expressar legítimament el que pensen, per molt diferent que pensin de la majoria governamental i la majoria del Parlament, sempre se'ls ha de tenir respecte. I l'obligació de qualsevol govern és garantir que puguin exercir els seus drets; els que es van manifestar a favor de la unitat d'Espanya el passat mes d'octubre i els que vam anar a votar l'1 d'octubre, que no ens mereixíem el que va passar.

Espero les seves propostes, senyor diputat.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias. Gracias, señor Aragonès. Lo primero que le diría es que no se moleste, ni espero que se sientan concernidos los trabajadores de TV3 respecto a su profesionalidad, pero, francamente, yo creo que no son los documentales de TV3 los que juzgan qué es lo que ocurrió en la *conselleria* de Economía (*aplaudiments*), ¿eh?, en la que lo habitual es que entren los detenidos a presenciar los registros, y allí no pudieron entrar porque las masas se lo impidieron, capitaneadas por algunas de las personas para las que usted dice que se decretó prisión en el mes de octubre pero que no habían hecho absolutamente nada.

En cuanto a si no se le niega a nadie la catalanidad y si se condena todo acto de violencia y tal, pues mire, a nosotros hay poblaciones con alcaldes de Esquerra Republicana, por ejemplo, Canet, por ejemplo, Llavaneres, por ejemplo, Llívia, que nos declaran personas no gratas y que, cuando vamos allí a pasear, nos dicen que venimos a provocar; y son alcaldes de Esquerra Republicana. Usted no los ha desautorizado, señor Aragonès. No vengán aquí de que luego ustedes condenan todo tipo de violencia... Es muy fácil, hasta como partido: denles un toque a sus alcaldes y díganles: «Oye, vamos a iniciar sanciones disciplinarias, no puedes tensionar así a la sociedad.» Nosotros hacemos estas cosas. Cuando hay algún cargo público nuestro que hace cosas que no son de recibo en democracia, si las hace, si se diera el caso –ahí se da, en los de Esquerra Republicana, le he dicho tres ejemplos–, actuamos. Actúen ustedes también, aunque sea como partido; lo tienen muy fácil.

Después, usted se ha referido también a la prisión provisional –y a Amnistía Internacional– del señor Jordi Cuixart, ¿no? Mire, Amnistía Internacional reconoce que aquí no hay presos políticos, y también lo han reconocido –para aquellos que leen parcialmente las resoluciones judiciales– el tribunal de Alemania que se ha pronunciado sobre la extradición del señor Puigdemont: también dice que el señor Puigdemont no es un perseguido en España y que es falaz negar que España sea un estado democrático de la Unión Europea. También se lo digo para que recuerden que están muy solos en el mundo.

Y usted decía: no enviarán a los Mossos, ustedes..., nosotros hubiéramos enviado allí a las fuerzas y cuerpos... Nosotros no enviamos a nadie, ¿eh?; fueron los jueces los que mandaron que el 1 de octubre, con conocimiento de ustedes, que sabían que se estaban vulnerando las instrucciones expresas de un juzgado..., fueron ustedes quienes fomentaron que igualmente hubiese allí personas que fueran a personarse en los colegios. Ustedes no dudaron en hacer cargas policiales con los Mossos en plaza Catalunya o aquí en el Parlamento, fuera de este Parlamento. Ustedes en esas ocasiones no dudaron.

Mire, este resumen que hemos hecho hoy de ese año del golpe, efectivamente usted me reclamaba propuestas, y yo..., le vamos a hacer propuestas, y le vamos a

hacer propuestas en esta moción derivada de esta interpelación, y también una primera mañana mismo, en el Pleno de convivencia, que vamos a hacer diez propuestas de resolución cada uno de los partidos. Y es que aquí necesitamos ya un golpe de timón, en Cataluña, no podemos aguantar otro año así, no nos den otro año así. Nos lo están dando, ustedes, nos lo están dando.

Hoy mismo se ha anunciado que el Tribunal Constitucional ya ha admitido a trámite la impugnación contra la propuesta de resolución que ustedes, inconscientemente, contra el criterio de los letrados –que veo que ya los han cambiado y han puesto a su excompañero, último de los letrados que entró, ya es el letrado mayor aquí en este Parlamento, para ver si pueden colar las cosas adecuadamente...–, pues, ustedes ya están transgrediendo. Las mismas líneas que han venido traspasando durante el último año, las están traspasando este año también. Ya tramitaron cosas que no se podían tramitar, ya hemos votado aquí cosas que no se podían votar.

Por lo tanto, lo que nosotros queremos es hacer un inventario de este último año, recordarles que ustedes van exactamente por la misma senda que iniciaron el año pasado, hace un año, con estas lecturas únicas. Ahora están queriendo volver a reformar el Reglamento. Lo reformaron para lo de la lectura única y lo quieren reformar para que los fugados de la justicia puedan estar aquí, para acomodar las suspensiones que dice la Ley de enjuiciamiento criminal, acomodarlas a los dictámenes de los letrados que ustedes acaban de poner, que las suspensiones sean como si no hubiesen sido suspendidos los diputados de sus cargos...

Por lo tanto, lo que vamos a proponerles..., se lo haremos en la próxima moción, que será en octubre, derivada de esta interpelación, y lo haremos también en el Pleno de mañana. Pero me temo que, como eso supondría dar un bandazo en su proyecto rupturista, me temo mucho que ustedes no se van a sumar a las propuestas que nosotros les proponemos para una democracia verdadera en Cataluña.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carrizosa. Per finalitzar la rèplica, el vicepresident...

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Gràcies, senyor president. Senyor Carrizosa, bé, de moment, zero propostes encara, eh? Jo li havia llançat el repte de poder-ho... –encara està, senyor president... Ara, perfecte; no voldria tenir més temps del que em pertoca. Com deia, senyor Carrizosa, zero propostes. Li havia llançat el repte... Necessita vint-i-quatre hores; cap problema. Demà esperarem les propostes i les estudiarem, no en tingui cap mena de dubte.

Nosaltres sí que en tenim. Nosaltres tenim la proposta de que les qüestions polítiques es solucionin políticament, que prevalgui el diàleg, que construïm un país amb drets per a tothom i que hi hagi respecte per les voluntats democràtiques. Això és el que nosaltres proposem. Són els eixos en els quals creiem que s'ha de desenvolupar l'actuació política de qualsevol majoria parlamentària que pugui haver-hi en aquest país. I en aquest sentit jo ja l'avis, eh?, per això, que nosaltres no renunciarem al nostre projecte polític. Nosaltres, aquesta majoria de govern, aquest Govern, un govern independentista, nosaltres no renunciarem a la independència, no hi estem disposats, creiem que..., no ens ho perdonaríem. Però evidentment nosaltres avançarem, i avançarem pacíficament i democràticament, com hem fet.

Vostè ha tornat a explicar aquella petita part de la veritat, però no a explicar-la tota; llavors és una manera, una mica, de, per la porta del darrere, dir mentides. Quan parlava de les persones no grates, no?, de declaració de *persona non grata*, en aquest Parlament Marta Rovira, en aquesta legislatura, abans d'haver d'emprendre el camí de l'exili, va dir precisament que Esquerra Republicana, doncs, rebutjava el fet que es definís com a *persona non grata*. I ho vam fer després (*veus de fons*)... Senyora Arrimadas, vostè sempre interromp. (*Persisteixen les veus de fons.*) Vostè

sempre interromp. Respecti els torn de paraula. Respecti una llei, que és el Reglament del Parlament de Catalunya. (*Rialles i aplaudiments.*) Si us plau! Ho veu? Veig que tant els agrada, de fet, que han aplaudit, no? Molt bé. Deixin-me parlar. (*Remor de veus.*) Crec que...

El vicepresident primer

Deixin parlar el vicepresident, que té l'ús de la paraula. Gràcies.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Ai! (*Rialles.*) És que a mi a vegades no m'agrada el que diuen, però jo ho respecto, perquè aquesta és la gràcia, la llibertat d'expressió... (*Veus de fons.*) Ho veus? Ja hi torna.

El vicepresident primer

Senyors diputats, facin el favor de no interrompre el que té l'ús de la paraula.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

Puc continuar? (*Pausa.*) Bé, continuo. (*Veus de fons.*) Ara hi torna un altre. (*Veus de fons.*) Doncs poden parlar més flux, diguem-ne...

El vicepresident primer

Continuï, senyor vicepresident.

El vicepresident del Govern i conseller d'Economia i Hisenda

És que, clar, se sent... En fi, continuo –conseller, tenim feina, eh?, vostè ho veu. (*Remor de veus i aplaudiments.*) En tot cas, deixin-me... En tot cas, Marta Rovira va dir, i ho recordo, en aquest Parlament ho va dir, que nosaltres hi estàvem en contra. I, per tant, escolti'm, el missatge ha quedat clar i el missatge així l'hem transmès.

Llavors vostès barregen coses. Clar, anar a Canet de Mar el dissabte passat..., tot-hom, evidentment, vostès han de tenir la llibertat d'anar a fer actes on ho considerin convenient, només faltaria. Ara, vostès, que són un defensors de les lleis, quan demanen permís municipal i resulta que hi han unes activitats programades en aquell espai, doncs és possible que els diguin: «Facin, escolti'm, l'acte en una altra ubicació», com hem fet tots –com hem fet tots. Aleshores, clar, si l'alternativa a això és anar i passejar-se pels carrers del poble, en exercici de la llibertat d'expressió, acabar escridassant-se amb tres o quatre veïns, jo crec que no és un favor –no és un favor– a la reducció d'aquesta tensió social. I passejar-se al costat i fer-se fotos amb els agressors que van participar en aquell municipi, fa dos mesos, en una agressió a ciutadans d'aquell municipi, tampoc hi ajuda –tampoc hi ajuda. I si no sabien qui era aquell senyor amb qui es van fer les fotos, doncs, escolta'm, poden sortir i dir: «Miri, no ho sabíem i demanem disculpes a les persones que van ser agredides en aquell moment.» Dit això, vostès encara no han fet cap proposta, i jo els segueixo demanant propostes.

I vostès han titulat aquesta moció «el cop a la democràcia», i els cops són els cops que va patir la gent l'1 d'octubre. Són els cops que patim els qui veiem els nostres companys i líders polítics, no només de les setanta persones independentistes que estem en aquest hemicicle, sinó també de 2 milions de votants –de 2 milions de votants. I vostès han d'entendre que mantenir en presó preventiva aquestes persones, evidentment, genera angoixa i genera indignació en una part de la nostra societat.

I com ens en sortirem d'aquesta situació? Doncs, ens en sortirem amb diàleg i amb democràcia, no prohibint cap idea. Fomentant el diàleg i la convivència. I per això jo els demano que en la seva actuació política facin tot el possible per reduir la tensió, a no ajudar-la. Allà on vegin l'oportunitat de fer un problema, hi renunciïn. Renunciïn a aquells minuts de telenotícies, renunciïn a aquells minuts de poder-ho anar explicant pels platós de televisió, renunciïn a les oportunitats de generar més tensió pensant que aconseguiran alguns vots, que em sembla que ara això ja no va així, per sort. Per tant, renunciïn i facin un pas endavant. Són el partit amb més di-

putats d'aquesta cambra. Per tant, també tenen un punt de responsabilitat –tenen un punt de responsabilitat– en si estan afavorint la polarització política en aquest país.

Nosaltres treballarem perquè els problemes polítics es resolguin políticament i no penalment ni a crits pels carrers. I, per tant, aquest és el compromís d'aquest Govern: seguir treballant per a tothom, garantir els drets de tothom, i fer-ho convençuts que el diàleg, el respecte a la democràcia i als drets de tothom és el millor camí per avançar.

Gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor vicepresident.

Interpel·lació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019

300-00022/12

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'inici del curs escolar 2018-2019, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, que exposarà la diputada senyora Sonia Sierra, per un temps de deu minuts.

Sonia Sierra Infante

Moltes gràcies, senyor president. Bona tarda, diputats, diputades, consellers, convidats, una prèvia: vostès sí que saben qui és Otegi i sí que saben qui són els terroristes de Terra Lliure, i bé que es fan fotos amb ells. (*Alguns aplaudiments.*) «Cap tipus de segregació, ni una, ni social, ni econòmica, ni de gènere, ni tampoc lingüística.» Amb aquestes preocupants paraules va acabar el conseller la seva primera compareixença a la Comissió d'Ensenyament. I dic «preocupants» perquè si vols solucionar un problema el primer que has de fer és reconèixer que aquest problema existeix. I aquestes paraules me les va dirigir a mi, que no havia fet servir el mot «segregació» en cap moment. Deu ser ben bé això de *excusatio non petita, accusatio manifesta*.

El senyor conseller nega reiteradament que existeixi cap tipus de segregació escolar, però, sí que existeix, i el problema és tan greu que fa tot just dos anys el síndic de Greuges, que ara està més entretingut amb temes del procés, ens va convocar, als diputats d'aquesta cambra, i també a agents de la comunitat educativa, per crear, i ho cito textualment, «un pacte social i polític per combatre decididament la segregació escolar». Al mateix temps, el síndic es va lamentar de –i ho torno a citar textualment– «l'escassa consciència col·lectiva de la necessitat de combatre la segregació». Sembla evident, doncs, senyor conseller, que vostè forma part d'aquesta consciència col·lectiva que no veu la necessitat de combatre la segregació de la que es planyia el síndic.

Curiosament, senyor Bargalló, vostè va alludir a aquest pacte contra la segregació, en un acte de doble pensar tan típic del nacionalisme català, que considera que, alhora, es pot secundar un pacte contra la segregació i acabar la seva compareixença reiterant que «no hi ha cap tipus de segregació, cap ni un». Són les seves paraules textuals, i segurament els seus assessors li poden enviar ara mateix la transcripció per veure que és així.

La veritat és que sembla que per a vostè la coherència està sobrevalorada. De fet, la seva predecessora, la senyora Clara Ponsatí –justament fa un any també–, va dir que a ella el problema que més l'amoïnava a l'ensenyament català era la segregació escolar que hi havia a Catalunya. I miri que era una senyora que el tema de l'educació no li interessava gaire. Tothom sap que va venir aquí simplement per obrir els centres escolars i fer un referèndum escolar. Però, després, quan li vam fer una interpellació, l'única que li van fer en aquest ple, ella deia que és que és que no es veia amb cor de parlar de les escoles institut, eh?, no de la fusió nuclear, no: de les escoles

institut. No es veia amb cor, i, aleshores, va dedicar-se més a parlar dels escarafalls que no pas a contestar a la senyora Niubó en la seva interpellació. Això sí, ens va deixar una intervenció memorable, la seva única intervenció, només superada per la d'un altre diputat de Junts pel Sí, el senyor Eduard Reyes, que tampoc li van permetre sortir més, no entenc per què, perquè va ser realment memorable.

Així, doncs, tenim un conseller d'Ensenyament que nega de forma reiterada la segregació escolar a Catalunya, i un president de la Generalitat que es reuneix amb el president del país i diu que el 90 per cent del temps parla de com separar-nos de la resta d'Espanya i d'Europa, perquè no té temps de parlar de temes menors, deixant clar que governa, únicament i exclusivament, per a les persones que porten un llaç groc, i que l'única obsessió que té és separar-nos de la resta d'Espanya.

Doncs, miri, senyor Bargalló, per molt que el senyor president de la Generalitat consideri que l'educació és un tema menor, o per molt que vostè negui de forma reiterada que existeixi la segregació escolar, la veritat és que l'alumnat català no estudia en igualtat de condicions, segons la situació socioeconòmica de les seves famílies, i també segons el lloc on han nascut. Això vol dir que a l'ensenyament català no hi ha ni cohesió social ni cohesió territorial.

La veritat és que a mi em costa molt que parlin de model d'èxit amb els indicadors que tenim; en parlaré d'uns quants. Per exemple, un alumne de Ciutat Vella té vuit cops més possibilitats de fracàs escolar que no pas un de Sarrià. És a dir, cinc quilòmetres multipliquen per vuit la possibilitat de fracàs escolar. A més, Catalunya és la comunitat autònoma espanyola on els resultats acadèmics depenen més de la situació econòmica de les famílies. Aquest és el seu model d'èxit, un model d'èxit segons el lloc on han nascut o la situació econòmica de la teva família fa que tinguis més o menys possibilitats de fracàs escolar. Aquesta és la seva política educativa. Aquesta, i negar que existeixi cap tipus de segregació escolar. Cap ni un, segons les seves paraules literals. És que està a la seva transcripció. Pot negar tot el que vulgui, però és la transcripció oficial del que vostè va dir.

Miri, senyor Bargalló, vostè fa una mica, perdoni, la comparació, com els nens petits quan es posen un tovalló a la cara i pensen que ningú no els veu; per molt que vostè pensi que no el veuen, que no existeixen els problemes, que no existeix la segregació, la segregació escolar existeix, i és un tema que s'ha d'enfocar i no fugir d'estudi com fa vostè.

I un altre del qual també va fugir d'estudi és el tema dels barracons. En va parlar una mica per sobre; però, de fet, va dedicar molt més temps a dir que vostè és l'única autoritat educativa a Catalunya que no pas a parlar dels barracons, tenint en compte que som la comunitat autònoma espanyola amb més barracons amb molta diferència. En tenim més de mil, i la segona és Andalusia, amb tres-cents. I, a més, és un problema estructural. Tenint en compte que les conselleries d'Ensenyament sempre han estat o en mans de Convergència o en mans d'Esquerra Republicana, és evident que el problema dels barracons és un problema del qual vostès en són els únics responsables. Un model d'èxit que ens fa ser la comunitat educativa en la que en pitjors condicions estudien els nostres alumnes.

A veure si tinc més sort avui que el dia de la compareixença, perquè li vaig preguntar i repreguntar i no em va contestar. Què pensa fer per acabar amb els barracons? Lluitarà perquè als pressupostos els diners dels «xiringuitos» polítics, de les ambaixades separatistes acabin amb aquesta xacra? O s'estima més que els alumnes estudiïn en les pitjors condicions possibles, però vostès tinguin les seves ambaixades per col·locar-hi els seus amics.

Més exemples de segregació escolar: els alumnes amb trastorn d'espectre autista no es poden quedar a la majoria de menjadors escolars públics i concertats de Catalunya. Què pensa fer amb aquest tema? Tindran els alumnes amb trastorn d'espectre autista monitors per quedar-se als menjadors, per tenir activitats extraescolars, per poder anar de colònies...

Més casos de discriminació a Catalunya: la Federació de Persones Sordes de Catalunya, l'Associació Volem Signar i Escoltar i l'Associació de Pares de Nens Sords han denunciat que uns dos mil alumnes no tenen cap tipus d'ajut a les aules que garanteixi la seva educació bilingüe; és a dir, en llengua de signes –que és la seva llengua materna– i en llengua oral. Com que tenim aquí un seguit de consellers que tenen al·lèrgia a la paraula «bilingüisme», doncs, mira, els pobres alumnes queden perjudicats aquí també.

Aquesta carència de centres educatius amb intèrprets provoca que un elevat nombre d'alumnes no tingui accés després a la universitat, perquè hi ha molt d'absentisme i molt de fracàs escolar. De fet, és la discapacitat amb menys presència als campus, segons Marian González, presidenta de l'Associació Volem Signar i Escoltar. D'això, se'n diu «segregació escolar», senyor conseller, per molt que vostè ho negui. I, a banda d'aquests dos mil alumnes sense cap tipus d'ajut, tenim també que els alumnes que sí que tenen intèrpret només tenen vint de les trenta hores lectives. Què farà amb aquests alumnes? Es compromet vostè, en seu parlamentària, que tots els alumnes catalans puguin tenir una educació bilingüe, en llengua de signes i llengua oral, o obligarà les famílies que continuïn per la via judicial? Perquè, per molt que vostè es vanti de ser l'única autoritat educativa, la veritat és que les famílies coneixen els seus drets i els han denunciat per aquesta situació de discriminació. Què s'estimen més: donar les mateixes oportunitats als alumnes sords o que continuïn les famílies la via judicial?

I, ja, per acabar, un altre tema que ens amoïna molt és el cos d'inspectors. El Programa 2000, de Convergència, parla, i ho cito textualment, de «reorganitzar el cos d'inspectors de forma que vigili el correcte compliment de la normativa sobre la catalanització de l'ensenyament». Sembla evident que una altra cosa, no, acabar amb barracons, no; ara, complir el Programa 2000, de Convergència, ho han fet fil per randa, eh? És molt fàcil. No convoquen concursos d'oposició, i, quan es jubilen els inspectors, fiquen els seus amics i així poden fer el que volen. I ara mateix tenim que vuit de cada deu inspectors estan posats a dit per vostès. Normal que les famílies no es refiïn de vostès, que confiïn més en la justícia espanyola que no pas en aquesta escola catalana de la que vostè diu que és l'única autoritat.

Es compromet, senyor conseller, a convocar oposicions contínues fins a arribar al 8 per cent d'inspectors interins, i que la resta... (*Veus de fons.*) No, no..., jo estic parlant d'inspectors, jo li parlo d'inspectors, estic parlant del cos d'inspectors, aquests que vostès posen a dit per poder fer el que volen. Es compromet..., de la mateixa manera que va dir que 8 per cent seria la dada ideal de professors interins, si és la ideal per a professors interins, dic jo que ho deu ser també per als inspectors, no? Perquè aquí «*o todos moros o todos cristianos*». Ah, no, inspectors, no, que han de fer el que volen i després poder dir que és l'única autoritat educativa i renyar els pares i les mares quan decideixen denunciar perquè s'estan vulnerant els seus drets i els drets dels seus fills.

Què pensa fer per acabar amb aquesta instrumentalització del cos d'inspectors? Es compromet a convocar aquestes convocatòries o seguirà sent un fidel deixeble de Jordi Pujol i el seu Programa 2000?

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sierra. Per a la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller d'Ensenyament, senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Ensenyament (Josep Bargalló Valls)

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, consellera..., senyora Sierra, com que vostè és la portaveu de Ciutadans en matèria d'educació i jo soc el conseller de la matèria en el Govern, haurem de tenir moltes relacions parlamentàries; com que

les haurem de tenir, podem començar bé o podem començar malament. Jo tinc ganes de començar bé, diguem-ne, «ganes», eh?, de començar bé.

Vostè va estar a la compareixença i vostè em pot fer ara, si vol, trampes, si ho vol –si ho vol–, no hi ha cap problema, eh? (*veus de fons*), no, cap problema, però com que vostè va estar a la compareixença i alguns il·lustres diputats i diputades del seu grup, que també són avui aquí, sap que vaig dedicar molta part de la meua compareixença a parlar dels problemes que teníem de segregació. Sap que vaig dir –i a més ho vaig repetir, perquè em vaig aturar, i en soc conscient, i ho vaig tornar a dir fins i tot més lentament–, vaig dir: «Volem ser el departament de la lluita contra la segregació escolar.» Ho vam dir.

Vaig dir que entomaríem tot el que havia fet el síndic en el seu pla contra la segregació escolar i que el departament el duria a la pràctica. Ho vaig dir i hi vaig insistir. Dimecres de la setmana que ve el síndic ha convocat una reunió per continuar els treballs del pacte i, per primera vegada, el Departament d'Ensenyament participà en aquesta reunió. Per tant –per tant, hi vaig insistir, eh? Jo, el que vaig dir al final és que nosaltres no volíem segregar també per llengua a les escoles. I això volia dir simplement que nosaltres no volíem fer grups d'alumnes que estudiessin en català i grups d'alumnes que estudiessin en castellà, que això per a nosaltres era segregació lingüística. Això és la frase final, eh? Això és la frase final –això és la frase final.

Però nosaltres vam insistir que estem contra la segregació. I ara vostè em pot dir: «No, no, vostè no ho ha dit», però és igual –és igual–, perquè nosaltres lluitarem contra la segregació. Vostès diguin que ho hem dit o diguin que no ho hem dit, no em perdré ara en una discussió bizantina sobre si ho hem dit, no ho hem dit, o ho hem dit poc o ho hem dit molt. Nosaltres lluitarem contra la segregació escolar. Per què? Perquè és el greu problema que tenim no a l'escola, sinó a la societat, però no la segregació escolar, sinó la segregació social. Aquest és un greu problema que tenim a la societat: la manca d'equitat.

L'escola –i ho vaig dir a la compareixença, i ho puc tornar a dir– no solucionarà la manca d'equitat de la societat; no la solucionarà, *només*. No és l'única eina de solució, *només*. I en alguns elements de manca d'equitat no té les eines per solucionar-ho. Ara, sí, l'escola pot ajudar en les polítiques d'equitat col·lectives, i el que no ha de fer és augmentar la segregació.

Per això, hem proposat i continuarem proposant les mesures que en el procés d'escolarització permetin que cap escola finançada amb fons públics representi en el seu si una realitat que no tingui a veure amb la de l'entorn en el qual està situada. I, per això, farem –com vostè sap, perquè ho vam dir– una reforma del decret de matriculació, per fer aquestes mesures de que les escoles ens ajudin també en la matriculació, en aquest aspecte de millorar l'equitat social.

Per tant, volem ser el departament de la lluita contra la segregació, però no només nosaltres: agafant-nos de la mà del síndic i de les entitats, associacions i el món educatiu que hi participa, agafant-nos de la mà dels grups parlamentaris que vulguin participar-hi, agafant-nos de la mà de tota la comunitat educativa i dels ajuntaments. Acabarem amb la segregació? No. Podem ajudar a l'equitat? Ho intentarem.

I, aleshores, algun dels temes que vostè ha tret. Jo venia preparat per parlar de l'inici del curs escolar, que és el tema de la interpellació, però, com que jo he estat anys diputat, ja em sé de què va el joc. És a dir, portes un tema d'interpellació, acabes fent una altra cosa i el conseller et respon que haves demanat una cosa i llavors ens perdem tots. Li respondré el que vostè ha plantejat, no el concepte d'inici de curs, de dades d'inici de curs, o de problemes que tindrem amb l'inici de curs, que estava disposat a parlar-ne.

Els barracons. Vostè té raó, tenim molts barracons. Em fa una altra trampa, perquè també forma part del joc parlamentari, que és la diferència de barracons entre Catalunya i Andalusia. Jo no faré mai comparatives amb comunitats autònomes de l'Estat, en xifres, perquè sempre són molt complicades, però hi entrem: hi ha una

petita diferència entre Catalunya i Andalusia pel que fa..., que pot explicar els barracons –pot explicar-ho, eh? Que és que entre el curs 99-2000 fins ara, Catalunya ha crescut un 52 per cent en alumnes de règim ordinari i Andalusia, un 8,7 per cent en alumnes de règim ordinari. Nosaltres hem crescut un 52 per cent en alumnes de règim ordinari, producte de l'allau immigratòria, i Andalusia ha crescut un 8,7 per cent. La resposta d'aquest creixement, 52,6, són mil barracons, d'aquest 8,7, en són tres-cents. Ara podria ser demagògic i dir que si comparem 52/1.000, 8,7/300..., però seria mentida, perquè l'important no és qui en té més ni qui en té menys, l'important és que hem de planificar com erradicar-los; en tinguin més uns, o en tinguin més uns altres, hem de planificar com erradicar-los.

Però també li vaig dir a la compareixença, diputada Sierra, que a mi em preocupa una cosa tant com els barracons, que són els edificis antics no reformats, i que alguns edificis antics no reformats estan en un estat més preocupant que edificis en barracons, i que en algun cas jo prioritzaré o la reforma d'aquests edificis o la nova construcció d'aquests edificis que la supressió d'alguns barracons, perquè ho trobo més urgent per al benestar dels alumnes que estan en aquell edifici o en aquells barracons. Però parlem-ne, eh? Estic disposat, com li vaig dir a l'acabar la compareixença, a parlar-ne amb vostè en seu parlamentària i fora de seu parlamentària.

Menjadors. En l'autisme, tant els autistes i els menjadors –els nens autistes i els menjadors–, com l'oralisme i el signisme –el debat entre oralisme i signisme–, i l'aposta pel signisme per damunt de l'oralisme, i, per tant, els formadors signants..., ambdues coses formen part del desenvolupament del decret de l'escola inclusiva, que tirarem endavant. Un desenvolupament d'un decret d'escola inclusiva que haurem de fer també entre tots els grups parlamentaris, i que hi posarem mesures.

Enguany, amb pressupostos prorrogats, mirarem de fer les mesures que puguem fer amb aquests pressupostos. Però, sap, si vostè em diu «en tots els menjadors», jo diré: en tots no sé si em puc comprometre, amb els pressupostos prorrogats, en tots. Sí que li puc dir que en tots aquells casos que ens arribin intentarem actuar-hi perquè el nen autista o la nena autista estigui en les condicions d'equitat a l'aula i en els recintes escolars que siguin possibles.

I, finalment, els inspectors. Miri, jo el programa de Convergència no el penso complir –jo no penso complir el programa de Convergència. No sé si hi ha algú de Convergència aquí en aquests moments, però jo no el penso complir. (Rialles.) Segur, eh?, l'hi puc assegurar, eh? Tampoc me l'he llegit. Ara, quan arribi a casa, diguem-ne, me'l llegiré, perquè m'ha fet agafar interès. I està bé, eh?, que una diputada de Ciutadans em faci agafar interès per llegir-me el programa de Convergència. I així tindrè una excusa per llegir-lo, per exemple. Però la meva feina no és complir el programa de Convergència ni el programa del PDECAT ni el programa de Junts per Catalunya ni el programa d'Esquerra. La meva és el programa de govern. La meva obligació és complir el programa de govern.

I en el programa de govern hi ha acabar amb els interinatges –acabar amb els interinatges–, i aconseguir passar els interinatges a places fixes i estables. En aquest concepte d'acabar amb els interinatges també hi ha la inspecció. Evidentment, també hi ha la inspecció. A vostè no se li escapa que hi ha hagut en els últims anys un cert debat de com fer les oposicions d'inspector, una certa intromissió de l'Estat en com s'haurien de fer les oposicions d'inspector. I una voluntat des de Catalunya de fer-se una oposició a inspector, que tinguessin a veure amb la LEC, que és la llei pròpia. Amb aquesta voluntat darrera, de fer proves d'inspecció, oposicions per inspecció que tinguin a veure amb la LEC, la llei pròpia, el Govern hi treballarà.

Volem inspectors forts, líders pedagògics i involucrats en els centres i, per tant, necessitem inspectors que siguin fixos i no interins. I en això ens hi trobarà també.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bargalló. Per a la rèplica, la diputada..., una altra vegada, la senyora Sierra.

Sonia Sierra Infante

Gràcies, senyor president. Senyor Bargalló, no cal que digui que no pensa complir el Programa 2000 de Convergència perquè està complert ja del tot. Ho han fet fil per randa.

Després, vostè no m'ha escoltat quan he parlat perquè jo ja li he dit que vostè va dir que subscriuria, que pensava reforçar, que pensava donar suport a aquest pacte contra l'agressió, del síndic. És que ja li he dit, és que és una mostra més del doblepensar dels nacionalistes; si és que deixen a Orwell com un aprenent al seu costat. És una mostra més del doblepensar: donem suport al pacte contra la segregació i, alhora..., l'hi dic perquè és a la transcripció de la seva última intervenció: «Cap tipus de segregació, ni una, ni social, ni econòmica, ni de gènere, ni tampoc lingüística.» Això és a la transcripció. Vostè diu que no hi ha cap tipus de segregació, si no hi ha cap tipus de segregació, per què se li ha de donar suport a un pacte contra la segregació?

Després diu que no fan comparacions amb Espanya. No, directament diuen: «Espanya ens roba», i així acabem abans. Però ara li donaré jo més dades de com estem amb el tema dels barracons i veurà que el que acaba de dir de l'allau d'immigració no és justificació ni molt menys. El problema és com es reparteixen els recursos, «xiringuitos» polítics, ambaixades, alts càrrecs pagats més ben pagats que cap altre càrrec de la resta d'Espanya o acabar amb els barracons. Ja sé que ens va posar l'excusa a la comissió de que no, que l'important ara és renovar els edificis. No senyor, l'important és renovar els edificis i acabar amb els barracons! No pot servir com excusa per no acabar amb aquesta xacra.

Segons les dades del dossier d'inici de curs de 2015-2016, elaborat pel seu departament, podem veure que en els darrers vint anys tenim una mitjana de més de vuit-cents barracons per curs i ara estem en més de mil. Aquesta mitjana tan alta vol dir que el problema és estructural, no té res a veure amb els moments de creixement demogràfic o d'onades d'immigració. Ho pot empitjorar una mica però no és el problema, quan tenim una mitjana de vuit-cents i ara mateix en tenim més de mil.

De fet, des de la dècada dels vuitanta la població escolar es va anar reduint fins a tocar fons a les acaballes del segle XX i continuava havent-hi aquest problema estructural de barracons. I a partir del segle XXI comença a créixer una mica. En el punt més baix hem estat amb menys d'1 milió d'alumnes i ara estem al voltant d'1.300.000. És a dir, en els darrers cinc anys ha crescut poc i malgrat això veiem que el nombre de barracons es força estable. Hi insisteixo, és que la mitjana és de vuit-cents, quan menys n'hi ha hagut n'hi ha hagut set-cents i escaig. Ara no recordo quina és la xifra exacta però estava al voltant d'això, dels vuit-cents. Per això no es pot culpar les onades migratòries.

Nosaltres el que demanem és que els diners que vostès volen dedicar, legítimament, a les ambaixades separatistes per separar-nos de la resta d'Espanya, a col·locar els seus amics als «xiringuitos» polítics, es destinin a les famílies, a que els nens puguin estudiar amb condicions.

I un altre aspecte òptim per a l'inici de curs... –no entenc com pot dir que la meua interpellació no és d'inici de curs–, a mi em sembla que parlar de barracons perquè els nens puguin estudiar amb condicions dignes, parlar de que tots els nens puguin tenir un menjador escolar, parlar –que no m'ha contestat– que tots els nens sords puguin tenir un intèrpret durant tot l'horari lectiu són condicions *sine qua non* per a un bon inici de curs.

I un altre aspecte que a nosaltres ens preocupa molt és el tema de la gratuïtat dels llibres de text. Perquè per un bon inici de curs res millor que les famílies no s'ha-

gin de gastar uns tres-cents euros en llibres de text. Per a nosaltres és un tema molt important, ja ho hem aconseguit en altres comunitats autònomes com ara Madrid o Múrcia. Ho vam presentar a l'anterior legislatura, al final es va aprovar. Evidentment Convergència i els republicans no van fer res perquè en la seva república com tot és gratis, hi ha gelat de postres tots els dies, doncs, ja no cal tenir llibres de text gratis perquè tot és gratis, i tothom és més alt i més guapo. Bé, no es va fer res, però cada família acaba pagant tres-cents euros a l'inici de cada curs.

Nosaltres ja hem registrat una proposició de llei perquè per llei, igual que a la Comunitat autònoma de Madrid o de Múrcia, puguin tenir llibres de text gratuïts. Però no podem deixar passar l'oportunitat de que avui fem la interpellació per preguntar quin és el seu capteniment sobre els llibres de text gratis. Ja sé que em dirà que és que ara a les escoles ja no es fan servir. Miri, això no és veritat. Hi ha escoles que no en fan servir –sobretot hi ha professors que no en fan servir, més que escoles senceres–, però la immensa majoria de les famílies catalanes, quan comença l'inici de curs, han de pagar uns tres-cents euros en llibres de text.

Quin és el seu capteniment? Pensa treballar perquè les famílies puguin tenir llibres de text gratuïts? Ens donaran suport, el grup que dona suport al Govern, a la nostra proposició de llei perquè igual que la resta d'alumnes espanyols puguin tenir llibres de text gratuïts, o continuarà gastant-se els diners en els seus «xiringuitos» polítics i en intentar separar-nos de la resta d'Espanya i d'Europa?

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Gràcies, diputada. És el torn per a la rèplica del conseller, senyor Bargalló.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora Sierra, m'ho posa difícil, eh? Jo hi poso bona voluntat, però jo..., vull dir, hi poso bona voluntat, l'hi puc assegurar. «“Xiringuitos” polítics»..., és a dir, a mi aquests discursos tòpics, rancis (*remor de veus*) –rancis–, escolti jo..., falsament barrocs, basats en una sintaxi trencada i en la qual es va reiterant sempre el mateix, que són quatre paraules que diuen a partir gairebé d'un bot, surten i resurten, i els «xiringuitos» i els col·locats... M'avorreix molt –m'avorreix molt–, senyora Sierra. (*Remor de veus.*) I l'avorriment no és bo, perquè no ajuda la creació.

I, clar, jo ara què vol que li digui. Escolti, ara jo li hauria de dir: «No, no, ajudi'ns vostè, perquè haurien d'acabar amb aquestes piscines de les residències privades dels ambaixadors espanyols pel món, que a més a més aquestes piscines –que tots en tenen, eh?, a totes les residències privades, totes en tenen–, que són caríssimes! I els jardins, ui, els jardins de l'Ambaixada del Marroc! I els jardins de l'Ambaixada espanyola del Vaticà! I, clar, ara entrariem en un bucle –en un bucle–, que podríem tots jugar a fer la demagògia que volguéssim.

Miri, a més a més, l'hi puc assegurar, si el Govern de la Generalitat no complís el seu deure de tenir oficines a l'exterior per ajudar a la projecció de la nostra cultura i de les nostres empreses, si no complís aquest deure, i no ho fessin, i aquests diners els portessin per als barracons, no acabàvem amb els mil barracons; no acabàvem així amb els mil barracons, ni amb nou-cents, ni amb vuit-cents, ni amb set-cents, ni amb sis-cents, ni amb cinc-cents. Per tant, això és demagògia, fer servir això. I ho sabem tots.

Per tant, o ens quedàvem a la demagògia o anem a parlar d'educació. Jo l'hi torno a dir, senyora Sierra: si vostè vol parlar d'educació, en podem parlar –si vostè vol parlar d'educació, en podem parlar–; si vol barrejar tòpics, si vol fer un discurs..., aquest discurs barroc i ranci d'unionisme –que té tot el dret de fer, però que a mi m'avorreix, perquè a cada Ple el fan–, facin, però llavors no parlarem d'educació. Jo en parlaré amb els altres grups; parlarem amb els altres grups, d'educació. Jo vull

parlar-ne amb tots els que vulguin parlar-ne amb nosaltres; jo vull parlar amb tots els que vulguin parlar-ne amb nosaltres.

Aleshores, l'hi torno a dir: no justifico els barracons; de barracons, no en volem. Sempre en tindrem, però no en volem en aquesta quantitat. Sempre en tindrem, perquè vostè ha recordat, per exemple, que hi ha casos en què no hem construït encara un institut perquè l'ajuntament encara no ens ha donat el solar i hi ha barracons. I en aquests casos, que sempre passaran, perquè s'haurà fet un pla parcial en el qual el constructor, evidentment, haurà fet el seu camí i l'ajuntament ens donarà el solar més tard que el pla parcial, i nosaltres no podrem construir fins que no tinguem el solar... –i això està..., avui en dia n'hi ha, i de tots els ajuntaments i de tots els colors, eh?, de tots els ajuntaments i de tots els colors–, fins que no tinguem un solar en condicions no podrem començar a licitar les obres; per tant, allí hi haurà barracons –allí hi haurà barracons–, i allí n'hi haurà, i passarà a qualsevol lloc del territori. Per tant, amb zero barracons, mai; baixar-ne, sí. Jo el que li he dit és que, en el pla de construccions que farem i en el pla de construccions que els explicarem, prioritzarem. I, en algun cas, la prioritat no serà un barracó en concret, sinó que en algun cas serà una escola vella. I això ho farem i ho farem així.

Pel que fa a la gratuïtat dels llibres de text, si poguéssim, sí. I si vostès ens donen un pressupost, ens aproven un pressupost que ens ho permeti, també. (*Veus de fons.*) Sí, però parlem del pressupost, eh?, no del concepte. El concepte, d'acord. El pressupost són prioritats; posarem damunt la taula la prioritat i a veure quina prioritat, entre tots, acordem: zero-tres, llibres de text, menjadors... Parlem-ne. Jo soc dels que penso, però, que els llibres de text estan en fase d'extinció com a material escolar obligatori i únic de cada alumne, i tenen un futur com a material escolar conjunt i no únic de cada alumne, i, per tant, no necessàriament, no?, comprat per les famílies. I aquest és el futur. Accelerem-ho. Hi estic absolutament d'acord; si vostès volen, ho accelerem.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Amb aquesta, hem acabat totes les interpellacions.

Per tant, suspenem la sessió fins demà a les deu del matí.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tres minuts.

Nota: d'acord amb la Mesa i la Junta de Portaveus i de conformitat amb l'article 72.4 del Reglament, el president desconvoca les reunions dels dies 18 i 19 de juliol d'aquesta sessió plenària.